

Pokračování světového fenoménu
od nejlepšího čínského autora science fiction

TEMNÝ LES

LIU CCH'-SIN

HOST

TEMNÝ LES
LIU CCH'-SIN

TEMNÝ LES

LIU CCH'-SIN

BRNO 2017

Copyright © 2006 by Liu Cixin
Cover art © Stephan Martinieri
Translation © Aleš Drobek, 2017
Czech language translation rights © 2017 China
Educational Publications Import & Export Corp., Ltd.
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-340-1 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-341-8 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-342-5 (Formát MobiPocket)

Přehled organizací

PTO	Pozemsko-trisolaranská organizace
RPO	Rada planetární obrany
SVSF	Sbor velitelů Sluneční flotily
ČLOA	Čínská lidová osvobozenecká armáda

Přehled hlavních postav

Čínská jména se píší ve tvaru příjmení—jméno

Luo Ťi	astronom a sociolog
Jie Wen-t'ie	astrofyzik
Mike Evans	klíčová postava a mecenáš PTO
Wu Jüe	kapitán vojenského námořnictva ČLOA
Čang Pej-chaj	politický komisař vojenského námořnictva, důstojník Kosmických sil ČLOA
Čchang Wej-s'	generál ČLOA
George Fitzroy	americký generál, koordinátor Rady planetární obrany, styčný důstojník projektu Hubble II.
Albert Ringier	astronom projektu Hubble II.
Čang Jüan-čchao	bývalý dělník pekingské chemičky, čerstvý penzista
Jang Ťin-wen	bývalý středoškolský učitel, dnes v důchodu
Miao Fu-čchüan	majitel uhelných dolů v provincii Šan-si, Čangův a Jangův soused

Š' Čchiang	důstojník bezpečnostní služby RPO, přezdívaný Ta Š' (Velký Š')
Š' Siao-ming	Š' Čchiangův syn
Kent	styčná osoba RPO
Sayová	generální tajemnice OSN
Frederick Tyler	bývalý ministr obrany USA
Manuel Rey Diaz	bývalý prezident Venezuely
Bill Hines	britský neurovědec, bývalý prezident Evropské unie
Keiko	
Jamasukiová	neurovědkyně, Hinesova žena
Garanin	úřadující předseda RPO
Ting I	teoretický fyzik
Čuang Jen	absolventka Ústřední akademie výtvarných umění
Ben Jonathan	zvláštní komisař SVSF
Tung-fang Jen-sü	kapitánka lodi <i>Natural Selection</i>
Si C'	majorka, vědecká důstojnice <i>Quantumu</i>

Prolog

Hnědý mravenec na svůj dřívější domov dávno zapomněl. Pro soumrachnou Zemi a hvězdy, které nad ní právě vycházely, to byl jen okamžik, ale pro něj celé věky. Během několika již zapomenutých dnů se jeho svět obrátil vzhůru nohama. Hlína se vznesla k nebi a zůstala po ní hluboká, široká propast. Po chvíli se však zřítila zpátky k zemi a průrvu znovu zasypala. Na jednom konci rozrytého lánů se vztyčila osamělá černá formace. K tomu v této nesmírné říši docházelo často — hlína vzlétala a přšela zpátky, v zemi se otevíraly a zacelovaly rány a na obzoru se objevovaly kamenné formace jako zhmotnělé milníky každé katastrofické změny. Pod zapadajícím sluncem náš mravenec se stovkami svých soukmenovců odnesl královnu do bezpečí, kde založila nové impérium. Nyní se do svého rodiště vrátil jen náhodou, když hledal potravu.

Došel až k úpatí neústupné formace a ohmatal ji tykadly. Zjistil, že povrch je sice tvrdý a kluzký, ale dá se po něm lézt. A tak zamířil vzhůru, bez jasného plánu, jen na náhlý, neklidný popud své jednoduché nervové soustavy.

Neklid panoval všude kolem, v každém stéblu trávy, v každé kapce rosy, v každém oblaku na nebi a v každé hvězdě na nebeské klenbě. Byl to neklid chaotický, leč v jeho ohromném objemu se začal zvolna rýsovat řád.

Mravenec ucítil vibrace v zemi a z toho, jak sílily, poznal, že se odněkud blíží další titánský objekt. Lezl však bezstarostně dál, vzhůru po stěně formace. Tam, kde se úpatí formace potkávalo se zemí, byla nastražená pavučina. Mravenec to věděl a lepkavá vlákna opatrně obcházel. Minul pavouka, který číhal ve skrytu s nohama nataženými na vláčknech, aby okamžitě vycítil sebemenší zachvění. Oba o sobě věděli, neprobíhala však mezi nimi žádná komunikace. Tak tomu bylo už od počátku věků.

Stále silnější vibrace v zemi dosáhly vrcholu a ustaly. Obří bytost dorazila k formaci. Byla nesrovnatelně vyšší než mravenec a zastínila většinu oblohy. Mravenec jí podobné dobře znal. Věděl, že jsou živé, že zdejší oblast navštěvují poměrně často a že jejich přítomnost nějak souvisí s rychle mizejícími průrvami a s formacemi, které po krajině rostou jako houby po dešti.

Mravenec lezl bez obav dál. Věděl, že bytosti pro něj nepředstavují hrozbu, tedy až na několik výjimek. K těm se připojil pavouk pod ním poté, co jej bytost, která si povšimla jeho pavučiny, svazečkem květin smetla z formace. Pavouk zabalený do vlastní potrhane pavučiny přistál mezi nízkým plevem opodál. Pak bytost kytici pomalu položila před černou formaci.

Další vibrace, slabá, leč sílící, mravenci prozradila, že se k formaci blíží druhá bytost. V téže chvíli stanul na kraji dlouhé brázdy, prolákliny v povrchu formace s hrubší texturou a jinou, špinavě bílou barvou. Byl za ni rád, protože po drsnějším povrchu se lezlo mnohem snáze. Brázdu z obou konců ohraničovaly kratší, tenčí rýhy — jedna vodorovná a jedna šikmá. Když mravenec brázdu konečně opustil, udělal si přibližný obrázek o jejím tvaru: 1.

Vtom se bytost za ním zmenšila na polovinu, takže teď byla stejně vysoká jako formace. Zřejmě klesla na kolena. Za ní se objevil úsek tmavomodrého nebe, na němž vy-

cházel první hvězdy. Bytost upřela zrak na vršek formace a mravenec zaváhal, zda jí má vlézt do zorného pole. Raději změnil směr a lezl chvíli vodorovně. Rychle došel k další brázdě a na moment v ní spočinul. Těšil se příjemnému pocitu z povrchu pod svými nohama. Barva brázdy mu připomínala vajíčka, která vždy obklopovala královnu. Mravenec zamířil brázdou dolů a brzy prozkoumal její poněkud složitější tvar — křivku zakončenou kroužkem. Tvar mu připomněl proces hledání pachových stop, které jej po každé dřívě či později zavedou domů. Do nervové soustavy se mu obtiskl jako 9.

Pak ze sebe bytost klečící před formací vydala zvuk, či spíš sérii zvuků, které se dalece vymykaly mravenčím rozumovým schopnostem: „Život je zázrak. Jestli tohle nechápeš, jak můžeš hledat něco hlubšího?“

Bytost napodobila zvuk větru vanoucího skrz stébla trávy — povzdech — a postavila se.

Mravenec dál lezl horizontálně a vešel do další brázdy, která byla zpočátku také vodorovná, ale nakonec se zlomila ve tvar 7. Mravenci se nelíbila. Tak ostrá, náhlá změna směru obvykle zvěstovala nebezpečí nebo bitvu.

Hlas bytosti přehlušil vibrace v zemi, takže si mravenec teprve nyní uvědomil, že před formací stanula i druhá bytost. Byla menší a drobnější a měla bílé vlasy, které se na pozadí tmavomodré oblohy nápadně vyjímaly, jako povlávající stříbro ve větru, vlákna splývající ze stále četnějších hvězd.

První bytost ji přivítala. „Doktorka Jieová, nemýlím-li se?“

„Vy jste... Siao Luo?“¹

„Luo Ti. S Jang Tung jsem chodil na střední. A vy... co vy tady?“

1 „Siao“ je zdvojnásobení s významem „malý“ nebo „mladý“ a užívá se před přijmením při oslovení dětí nebo jako výraz náklonnosti.

„Je tady hezky a autobusem to mám pár minut. V poslední době sem jezdím na procházky velmi často.“

„Upřímnou soustrast, doktorko Jieová.“

„To už je všechno minulost...“

Ve spodní části formace chtěl mravenec znovu zamířit k nebi, pak ale zahlédl další brázdu, tvarovanou stejně jako 9, po níž lezl před chvílí. A tak pokračoval vodorovně po ní. Měl z ní lepší pocit než ze 7 a 1, ačkoli neznal přesný důvod. Jeho estetické vnímání bylo primitivní, jednobuněčné. Nezřetelný příjemný pocit z brázdy 9 zesílil. Primitivní, jednobuněčné štěstí. Tyto dvě emoce se u jeho druhu nikdy nevyvinuly. Byly stejné před miliardou let a budou stejné i v miliardu let vzdálené budoucnosti.

„Siao Luo, Tung-tung o vás často mluvila. Říkala, že jste... astronom?“

„Býval jsem. Dnes učím na vysoké škole sociologii. Vlastně na vaší alma mater, ačkoli vy jste byla již v důchodu, když jsem tam nastoupil.“

„Sociologii? To je dost velký skok.“

„To ano. Jang Tung vždycky tvrdila, že jsem rozháraný.“

„Přinejmenším nežertovala, když říkala, že vám to pálí.“

„Spíš jen hřeje. S vaší dcerou se nemůžu srovnávat. Nějak ve mně uzrál pocit, že astronomie je jako neproniknutelná hrouda železa. A sociologie jako dřevěná deska, která určitě bude mít pár slabších míst, která budu umět prorazit. Že se mi s ní bude snáze žít.“

Mravenec lezl horizontálně dál s nadějí, že narazí na další 9, místo ní však objevil dokonalou přímku, podobnou 1. Tato však byla vodorovná a na koncích neohraničená menšími rýhami: —.

„Tak to nemůžete brát. Jste zkrátka normální. Ne každý může být jako Tung-tung.“

„Ano, takovou ambici opravdu nemám. Jsem jako list ve větru.“

„Mám nápad. Nechcete se dát na kosmickou sociologii?“
„Kosmickou sociologii?“

„Je to pracovní název. Dejme tomu, že ve vesmíru žije nespočet civilizací — tolik jako viditelných hvězd. Ohromná spousta civilizací. Z nich pak sestává kosmické společenství. Kosmická sociologie se zabývá studiem této supercivilizace.“

Mravenec mezitím urazil po černé formaci jen kousek. Doufal, že najde další příjemné 9, místo toho jej však čekalo 2 — sympatická křivka na počátku, ale ostrý zlom na konci, stejně děsivý jako u 7. Zlá předtucha nejisté budoucnosti. Mravenec pokračoval k následující brázdě, uzavřenému kruhu o. Zpočátku připomínala 9, byla to však past. Život potřebuje hladké tvary, ale zároveň musí mít směr. Nelze se donekonečna vracet na počátek. Tomu mravenec rozuměl. Před sebou sice viděl dvě další brázdy, ztratil o ně však zájem. Znovu se vydal vzhůru.

„Ale... naše civilizace je jediná, o které zatím víme.“

„Právě proto kosmickou sociologii ještě nikdo nestuduje. Je to pro vás jedinečná příležitost.“

„To je fascinující, doktorko Jieová. Pokračujte, prosím.“

„Mám za to, že byste tak propojil obě své disciplíny. Matematická struktura kosmické sociologie je nesrovnatelně přesnější než lidská sociologie.“

„Proč myslíte?“

Jie Wen-ťie ukázala na oblohu. Na západě stále žhnul soumrak a hvězdy šlo pořád spočítat. Oba si snadno pamatovali, jak nebeská klenba vypadala ještě před chvílí: nekonečná modrá prázdnota, jako slepé oko, jako mramorová socha. Teď na ní však svítila hrstka hvězd — v obřích očích se objevily zornice. Prázdno se naplnilo. Vesmír procitl. Hvězdy byly drobounké, jen osamělé stříbrné jiskřičky, které jako by prozrazovaly určitou úzkost svého stvořitele. Jako by měl kosmický sochař nutkání dát vesmíru

zornice, ale zároveň jej k smrti děsila představa, že by jeho výtvar prozřel. Z toho pnutí mezi touhou a strachem se zrodila nepatrnost hvězd v nesmírném prostoru, ztělesnění opatrnosti především.

„Vidíte ty hvězdy, pouhé tečky? Faktory chaosu a náhody ve složitém předivu jednotlivých vesmírných kultur filtruje vzdálenost, takže při pohledu ze Země mohou tyto civilizace sloužit jako prosté referenční body, které je poměrně snadné zapracovat do matematických vzorců.“

„Ale doktorko Jieová, současná kosmická sociologie nemá, co by studovala. Průzkumy ani experimenty zatím nejsou možné.“

„Proto bude váš výstup ryze teoretický. Jako eukleidovská geometrie. Nejprve stanovíte několik jednoduchých axiomů a pak na nich postavíte obecné teoretické základy.“

„To všechno je fascinující, ale jak by podle vás měly takové axiomy kosmické sociologie vypadat?“

„Zaprvé: přežití je primární potřebou každé civilizace. Zadruhé: civilizace se neustále rozvíjí a šíří, ale celková hmota ve vesmíru zůstává konstantní.“

Mravenec po několika krocích zjistil, že se nad ním prostírá učiněný labyrint dalších brázd. Tvary vnímal velmi citlivě a věřil, že průchod bludištěm zvládne, vzhledem k omezené kapacitě své nepatrné nervové soustavy však musel zapomenout tvary, jimiž před okamžikem prolezl. Netrápil se, že pustí z hlavy 9, jelikož neustálé zapomínání patřilo k životu. Napořád si musel zapamatovat jen pár údajů a ty měl vepsané v genech jako instinkty.

Když si tedy vymazal paměť, vstoupil do bludiště. Po chvíli probíhání jeho zákrutami a rýhami mu v prostínek vědomí vyvstal další obraz: čínský znak 墓 — *mu*, neboli „hrob“, ačkoli význam znaku samozřejmě neznal. O kousek dál narazil na další kombinaci rýh, tentokrát mnohem jednodušší. Chtěl-li však pokračovat v průzkumu, neměl na

vybranou — musel si *mu* vymazat z paměti. Poté vstoupil do báječně přehledné brázdy, která mu připomněla břišní dutinu čerstvě uhynulého cvrčka, jehož nedávno objevil. Rychle nový tvar prozkoumal: 之, č', čínský přivlastňovací člen. Cestou vzhůru připadl na dvě další kombinace rýh. Ta spodní sestávala ze dvou prohlubní podobných kapce a dalšího cvrččího žaludku: 冬, *tung*, „zima“. A ta vrchní měla dvě poloviny, které spolu tvořily znak 杨, *jang*, „topol“. To byl poslední a také jediný tvar, který si mravenec ze své výpravy zapamatoval. Všechny zajímavé tvary, které poznal předtím, nenávratně zapomněl.

„Oba vaše axiomy jsou ze sociologického hlediska solidní, ale vy jste je vysypala z rukávu, jako byste si je promyslela předem,“ řekl trochu překvapeně Luo Ťi.

„Já o nich přemýšlím celý život, jen jsem se s nimi dosud nikomu nesvěřila. Ani nevím proč... Poradím vám ještě jedno. Chcete-li z těchto dvou axiomů odvodit základní rámec kosmické sociologie, budete potřebovat dva další důležité pojmy: řetězec podezření a technologická exploze.“

„Zajímavé termíny. Můžete je vysvětlit?“

Jie Wen-ťie pohlédla na hodinky. „Na to není čas. Vy jste ale dost chytrý, přijdete na to sám. Vyjděte z mých dvou axiomů a možná se stanete Eukleidem kosmické sociologie.“

„Já ale nejsem Eukleides. Vaše rady si však vezmu k srdci a zkusím si s nimi pohrát. Možná se na vás obrátím pro další.“

„To bohužel nebude možné... pokud vám nestačí, co jste slyšel dnes, bude lepší, když vše rovnou pustíte z hlavy. Já jsem každopádně splnila svou povinnost. Sbohem, Siao Luo.“

„Mějte se, paní doktorko.“

Jie Wen-ťie zamířila soumrakem na svou poslední schůzku.

Mravenec šplhal dál a nakonec dospěl ke kruhové prohlubni v žulové stěně, na jejímž kluzkém povrchu se leskl mimořádně složitý obrazec. Mravenec věděl, že jeho skromná nervová soustava nemá šanci něco takového pochopit, když však prozkoumal celkový tvar obrazce, jeho primitivní jednobuněčné centrum rozkoše se rozzářilo stejně jako při průchodu tvarem 9. Ke svému překvapení navíc rozeznal alespoň část obrazce, dvě oči. Ty vnímal obzvláště citlivě, protože jejich upřený pohled obvykle věstil nebezpečí. Nyní se jej však žádná tíseň nezmocnila. Věděl, že v těch očích není život. Tou dobou už zapomněl, že když obří bytost jménem Luo Ťi mlčky klečela před formací, dívala se právě do nich. Pak mravenec opustil prohlubeň a konečně vylezl na vršek formace. Neměl pocit, že se tyčí nad okolím, protože neznal strach z pádu. Vítr jej už mnohokrát sfoukl z mnohem vyšších míst, aniž mu pád ublížil. A bez strachu z výšek neexistuje potěšení ze závratné vyhlídky.

Na úpatí formace začal pavouk, kterého Luo Ťi prve smetl, příst novou síť. Jedno lesklé vlákno přilepil na žulovou stěnu a zhoupl se na něm k zemi. Po třech dalších zhoupnutích byl základ sítě hotový. Kdyby ji někdo desetitisíckrát zničil, pavouk by ji desetitisíckrát znovu upředl. Necítil by přitom ani frustraci či zoufalství, ani potěšení. Tak tomu bylo už miliardu let.

Luo Ťi ještě chvíli mlčky stál a pak odešel. Když vibrace v zemi utichly, mravenec se vydal na cestu po žulové stěně dolů, aby se vrátil do hnízda a informoval ostatní o poloze mrtvého chrobáka. Hvězdy na nebi zhoustly. Když mravenec procházel kolem pavouka na úpatí formace, oba o sobě věděli, neproběhla však mezi nimi žádná komunikace.

Zatímco se na okolní svět snesla tma, ani mravenec, ani pavouk netušili, že ze všech živočichů na Zemi byli jedinými svědky zrodu axiomů kosmické sociologie.

O něco dříve, uprostřed noci, stál Mike Evans na přídi *Soudného dne* a oceán pod ním klouzal jako saténový protějšek nebeské klenby. V takových chvílích rád konverzoval se vzdáleným světem, protože text, který mu sofon promítal na sítnici, nádherně kontrastoval s noční oblohou a oceánem.

To je náš dvacátý druhý rozhovor v reálném čase. V naší komunikaci jsme narazili na určité obtíže.

„Ano, můj Pane. Pochopil jsem, že významná část podkladových materiálů, které jsme ti zaslali, ti není srozumitelná.“

Ano. Jednotlivé položky jste vysvětlili uspokojivě, celku však nejsme s to porozumět. Něco nám nesedí.

„Jde pouze o jednu nesrovnalost?“

Ano. Občas se nám zdá, že vašemu světu něco chybí, jindy že přebývá, a my nevíme, která možnost je správná.

„Čeho se ona nesrovnalost přibližně týká?“

Vaše dokumenty jsme pečlivě prostudovali a zjistili, že klíčem k jejich porozumění je dvojice synonym.

„Synonym?“

Vaše jazyky obsahují řadu synonym a téměř synonym. V jazyce vaší první zprávy, čínštině, jsou různá slova totožného významu, například „zima“ a „chlad“, „těžký“ a „tíživý“, „dlouhý“ a „daleký“.

„Která dvojice synonym je pro vás obtížně srozumitelná?“

„Myslet“ a „říkat“. Ke svému překvapení jsme si teprve nedávno uvědomili, že ve skutečnosti nejde o synonyma.

„Ano, nejsou to synonyma ani vzdáleně.“

Z našeho pohledu by ale měla být. „Myslet“ znamená věnovat se duševní aktivitě pomocí příslušných orgánů v těle. „Říkat“ znamená komunikovat myšlenky navenek, což ve vašem světě obnáší modulace vzduchových vibrací prostřednictvím hlasivek. Jsou tyto definice správné?

„Ano. To ale neznamená, že ‚myslet‘ a ‚říkat‘ jsou synonyma.“

Z našeho pohledu jsou.

„Můj Pane, mohu si to promyslet, než ti odpovím?“

Dobře. I my si to musíme promyslet.

Evans dvě minuty hleděl na temné vlny pod hvězdami.

„Můj Pane, jakými orgány komunikujete vy?“

My takové orgány nemáme. Mozek naše myšlenky promítá navenek. Tak u nás probíhá komunikace.

„Mozek promítá myšlenky navenek? Co to znamená?“

Naše myšlenky mají podobu elektromagnetických vln v celé šíři pásma, včetně viditelného světla. Můžeme je promítat na značnou vzdálenost.

„Takže pro vás je myšlení totéž co komunikace?“

Ano, jsou to synonyma.

„Ach tak... to pro nás neplatí. Přesto by to nemělo být překážkou k pochopení našich materiálů.“

Pravda, nemělo. Pokud jde o myšlení a komunikaci, nikterak podstatně se nelišíme. Oba naše druhy mají mozek, který generuje inteligenci prostřednictvím ohromného množství nervových spojení. Jediný rozdíl spočívá v tom, že naše mozkové vlny jsou silnější a druzí je mohou přijímat přímo, takže žádné specializované komunikační orgány nepotřebujeme.

„Ne, mám takové tušení, že skutečný rozdíl bude mnohem zásadnější. Můj Pane, dej mi ještě chvíli, prosím.“

Dobře.

Evans se otočil a vykročil podél okrajníku paluby k zádi. Pod ním se tiše vzdouval a klesal noční Pacifik. Evans si jej představil jako myslící mozek.

„Můj Pane, povím ti jeden příběh. Nejprve však musíš porozumět následujícím prvkům: vlk, dítě, babička a dům v lese.“

Všechny tyto prvky jsou zcela srozumitelné, kromě „babičky“. Víme, že jde o výraz pokrevní příbuznosti mezi lidmi

a většinou vyjadřuje ženu pokročilého věku. Přesný příbuzenský vztah je však nutno vysvětlit podrobněji.

„Ten tady není podstatný. Stačí jen vědět, že babička a děti si jsou blízcí. Babička je jedním z mála lidí, kterým děti věří.“

Rozumíme.

„Je to jednoduchý příběh. Babička musí odejít do města, a tak řekne dětem, aby se v domě zamkly a neotevíraly nikomu kromě ní. Cestou pak potká vlka, který ji sežere a oblékne si její šaty. ‚Jsem vaše babička,‘ tvrdí dětem, ‚už jsem zpátky. Otevřete dveře.‘ Děti se podívají skulinou ve dveřích a vidí babičku. Jakmile však otevrou, vlk vejde dovnitř a sežere je. Rozumíš tomu příběhu, můj Pane?“

Ani trochu.

„Pak se zdá, že jsem se nemýlil.“

Rozumíme tomu správně, že vlk měl od začátku v plánu proniknout do domu a sežrat děti?

„Ano.“

A přesto navázal s dětmi komunikaci?

„Ano.“

Právě to je pro nás nepochopitelné. Z našeho pohledu se s dětmi neměl vůbec bavit, chtěl-li dosáhnout svého cíle.

„Proč?“

Copak to není zřejmé? Jakmile se s nimi vlk spojil, děti poznaly, že chce proniknout do domu a sežrat je. Proč potom otevíraly dveře?

Evans chvíli mlčel. „Už rozumím, můj Pane, už rozumím.“

Čemu rozumíš? Nejsou naše námitky logické?

„Vaše myšlenky jsou otevřené. Nedokážou se skrýt.“

Skrýt? Jak by se mohly myšlenky skrýt? Tvé výroky jsou zmatečné.

„Chci tím říct, že vaše myšlenky a vzpomínky jsou veřejné, jako kniha ve výloze, film promítaný na náměstí

nebo rybičky v akváriu. Dokonale transparentní. Každý si je může přechíst. Hm, některé prvky mých příměrů jsou možná...”

Všechny jsou srozumitelné. Copak není vše, co jsme popsalí, zcela přirozené?

Evans se znovu odmlčel. „Tak je to tedy... Můj Pane, když mezi tvými lidmi probíhá komunikace z očí do očí, vše, co říkáte, je pravda. Nedokážete klamat či lhát, a složitě strategické myšlení je vám proto cizí.“

My dokážeme komunikovat na značné vzdálenosti, nejen z očí do očí. Slova „klam“ a „lež“ patří k těm, jimž se marně snažíme porozumět.

„Jak vypadá společnost, kde lidé nedokážou lhát? Jaká kultura z ní může vzejít? Jaká politika? Žádné intrikaření, žádné přetvářky.“

Co je „intrikaření“ a „přetvářky“?

Evans mlčel.

Lidské komunikační orgány jsou výsledkem evoluční vady, nutnou kompenzací za neschopnost vašeho mozku generovat silné elektromagnetické vlny. Je to jedna z vašich biologických slabin. Přímé promítání myšlenek je pokročilejší, efektivnější forma komunikace.

„Vada? Slabina? Ne, můj Pane, teď se mýlíš, hluboce se mýlíš.“

Opravdu? Musíme si to promyslet. Škoda že neumíš číst naše myšlenky.

Tentokrát odmlka trvala déle. Další text se neobjevil ani po dvaceti minutách. Evans mezitím došel na zád a sledoval, jak z vody vyskakují hejno ryb. Na hladině kreslily obrazy, které ve svitu hvězd jako by pableskovaly živým stříbrem.

Před několika lety strávil nějaký čas na rybářské lodi v Jihočínském moři, kde studoval důsledky nadlimitního rybolovu na příbřežní život. Rybáři přezdívali létajícím

rybám „dračí vojáci“. Evansovi jejich obrazce připomínaly text promítaný do očí oceánu. Vtom se mu na sítnici objevil text vykreslovaný sofony:

Měl jsi pravdu. Dotyčné materiály jsme si znovu prostudovali a rozumíme jim o něco lépe.

„Můj Pane, ke skutečnému porozumění lidským záležitostem vede ještě dlouhá cesta. Téměř se bojím, že je to cíl, který ti zůstane navždy vzdálený.“

Ano, je to opravdu složitý problém. Prozatím jen víme, proč jsme jim předtím nerozuměli. Máš pravdu.

„Můj Pane, ty nás potřebuješ.“

My se vás bojíme.

Hovor skončil. Bylo to naposled, co Mike Evans obdržel z Trisolaris zprávu. Stál na zádi a pozoroval sněhobílý trup *Soudného dne*, který se ztrácel v mlžné noci jako prchavý čas.

The background features a large, light gray spiral mandala that winds inward toward the center. Three solid white circles are positioned around the spiral: one in the upper left, one in the upper right, and one in the lower right. The text is centered over the spiral.

ČÁST PRVNÍ
MANDALA

Krizová éra, rok třetí

VZDÁLENOST TRISOLARANSKÉ FLOTILY
OD SLUNEČNÍ SOUSTAVY: 4,21 SVĚTELNÉHO ROKU

Vypadá tak staře...

To byla Wu Jüeho první myšlenka, když spatřil *Tchang*, ohromnou letadlovou loď ve výstavbě, která se před ním koupala v mihotavém světle elektrických jisker. Byl to samozřejmě jen dojem daný nesčetnými bezvýznamnými šmouhami na plátech téměř dokončeného trupu z manganové oceli, které po sobě nechaly supermoderní obloukové svářečky. Wu Jüe si neúspěšně zkusil představit, jak bude nová *Tchang* majestátní, až ji potáhnou čerstvou vrstvou šedého nátěru.

Čtvrté cvičné manévry flotily, k nimž se *Tchang* po svém dokončení přiřadí, právě skončily. Během oněch dvou měsíců měli oba její velitelé, Wu Jüe a Čang Pej-chaj, nezáviděníhodnou roli. Formace torpédoborců, ponorek a zásobovacích lodí obvykle řídili velitelé bojových uskupení z letadlové lodí, jenže *Tchang* pořád vězela v suchém doku, takže její pozice byla buď zastoupená cvičnou lodí *Čeng Che*, anebo zkrátka zůstala neobsazená. Wu Jüe během manévrů často jen pozoroval prázdnou hladinu zjizvenou překříženými brázdami ostatních lodí, kterak se zádušně vlní a převaluje jako jeho nálada. *Jestlipak se to prázdné místo někdy zaplní*, říkal si zas a znovu.

Když nyní hleděl na nedokončenou *Tchang*, jako by vnímal nejen její věk, ale i samotné plynutí času. Letadlová loď připomínala starobyitou obří opuštěnou pevnost, její flekatý bok starou kamennou zeď, nepřetržitý déšť svářečích jisker, který skrápěl lešení, byl jako břečtan na hradbách. Jako by se Wu Jüe nedíval na konstruktéry, ale na archeology.

Lekl se vlastních myšlenek a raději se obrátil k Čang Pej-chajovi vedle sebe. „Otcí už se daří lépe?“ zeptal se.

Čang Pej-chaj zavrtěl hlavou. „Ne. Drží se zuby nehty.“ „Požádej o propustku.“

„To jsem udělal, když jej poprvé odvezli do nemocnice. Vzhledem k situaci se s tím nějak vyrovnám, až to přijde.“

Nato se oba odmlčeli. Tak vypadala každá jejich vzájemná interakce. Když se bavili o práci, byli samozřejmě sdílnější, vždy se však zdálo, že mezi nimi stojí nějaká překážka.

„Pej-chaji, brzy najedeme na úplně jiný režim. Jelikož teď sdílíme velitelskou roli, měli bychom spolu víc komunikovat.“

„V minulosti jsme komunikovali vždy víc než dostatečně. Nadřízení nám *Tchang* bezpochyby přidělili díky naší spolupráci na palubě *Čchang-anu*.“ Čang Pej-chaj se zasmál, byl to však smích, který Wu Jüe nedokázal přecíst. Čang snadno dohlédl do nejhlubších zákoutí srdce každého příslušníka posádky, ať už kapitána, či řadového námořníka. Do Wu Jüeho viděl jako do studánky. Naopak Wu Jüe do něj neviděl vůbec. Byl si jistý, že ten smích byl upřímný, nevěřil však, že mu kdy porozumí. Úspěšná spolupráce nevyžaduje úspěšné pochopení. Čang Pej-chaj byl bez jakýchkoli pochybností nejschopnější politický pracovník na lodi a ve své práci byl vždy přímý a otevřený. Každý problém řešil s dokonalou precizností. Jeho vnitřní svět byl však pro Wu Jüeho jen bezednou šedí. Jako by Čang Pej-chaj pokaždé

říkal: *Udělej to takhle. Je to tak nejlepší, nebo aspoň nejsprávnější. I když ve skutečnosti bych dal přednost něčemu jinému.* Začalo to jako vágní pocit, který však neustále sílil. Vše, co Čang Pej-chaj dělal, bylo samozřejmě vždy nejlepší nebo nejsprávnější, ale Wu Jüe netušil, co jeho politický komisař chce doopravdy.

Wu Jüe měl jedno jediné neotřesitelné krédo: velení válečné lodi je nebezpečná role, a proto si oba velitelé musejí dokonale rozumět. Z toho však pro něj vyplýval ošidný problém. Zpočátku si myslel, že Čang Pej-chaj se před ním má na pozoru, což jej uráželo. Působil tehdy v náročné pozici kapitána torpédoborce. Byl snad někdo na lodi otevřenější a upřímnější než on? *Proti čemu by se měl mít Čang Pej-chaj na pozoru?*

Když byl Čangův otec krátce jejich nadřízeným důstojníkem, Wu Jüe s ním jednou promluvil o tom, jak těžké je jeho syna prohlédnout. „Nestačí snad, že dobře odvádí svou práci? Proč chceš vědět, co si přitom myslí?“ řekl starý admirál s úsměvem a pak, zřejmě mimoděk, dodal: „Já to vlastně taky nevím.“

„Neprohlédneme si ji blíž?“ ukázal Čang Pej-chaj na ohromnou loď za záclonou svářečských jisker. Vtom jim však oběma naráz zacvrlikal telefon. To obvykle znamenalo naléhavou situaci, jelikož bezpečné komunikační vybavení měli pouze v autě. Wu Jüe otevřel dveře vozu a zvedl sluchátko. Volal jeden z pobočníků na velitelství bojového uskupení.

„Kapitáne Wu, velení flotily vám a komisaři Čangovi vydalo mimořádné úkoly. Oba se máte okamžitě hlásit na generálním štábu.“

„Na generálním? A co páté manévry? Polovina bojového uskupení je už na moři a zbytek se k ní připojí zítra.“

„O tom já nic nevím. Rozkaz je každopádně jasný. Podrobnosti dostanete až na štábu.“

Kapitán a komisař stále nedokončené *Tchang* na sebe pohlédli a v očích si přečetli, že myslí na totéž, což se jim za ta léta stávalo jen vzácně: *Vypadá to, že naše pozice zůstane prázdná.*

*

ZÁKLADNA FORT GREELY, ALJAŠKA

Nepočetné stádo daňků, které popocházelo po zasněžené pláni, zpozornělo, když v zemi pod sněhem ucítilo vibrace. Před nimi se otevřela bílá polokoule. Ta zde ležela již velmi dlouho, jako obří vejce napůl pohřbené v zemi, ale daňci se nikdy nezbavili pocitu, že do okolního mrazivého světa nepatří. Vejce se rozpůlilo a z jeho nitra se vyvalil hustý kouř a plameny. Nakonec se z něj za hromového burácení vylíhl podivný válec, který na ohnivém ohonu stoupal vzhůru. Okolní sněhové závěje se pod náparem plamenů vznesly do vzduchu a po chvíli začaly pršet na zem jako déšť. Válec zakrátko zmizel v blankytném nebi a zůstala po něm jen dlouhá bílá stopa, jako by bílá krajina byla obřím klubkem příze, z něž neviditelná ruka k obloze vytáhla jedno jediné vlákno. Hlasité hřmění, které tolik vylekalo daňky, opět vystřídal hluboký klid.

„Do hajzlu! Ještě pár sekund a stihl bych přerušit start!“ zvolal Raeder a vztekle odhodil počítačovou myš. V popisu práce měl sledování cílů a seděl tisíce kilometrů od Aljašky, v řídicím středisku protijaderného deštníku NORADu,² tři sta metrů pod Čejenskou horou nedaleko města Colorado Springs.

2 North American Aerospace Defense Command — Severoamerické velitelství protivzdušné obrany, společný obranný systém ozbrojených sil Kanady a Spojených států.

„Já jsem věděl, že to nic není, hned jak naskočil alarm,“ pokrčil rameny Jones, který měl na starost monitorování oběžné dráhy.

„Tak na co ten počítač potom útočí?“ zeptal se generál Fitzroy. Protijaderný obranný systém byl jen jednou z mnoha povinností jeho nové role a on se stále učil. Vzhlédl k monitorům, které pokrývaly celou stěnu velínu, a hledal intuitivní grafický symbol, jež znal ze svého dřívějšího působení v řídicím středisku NASA:³ červenou linku, která se jako had vinula mapou světa a tvořila sinusoidu nad dvou-rozměrným zobrazením Země. Pro nováčky byla záhadou, ale Fitzroy z ní vždy aspoň poznal, že někdo něco vystřeluje do vesmíru. Jenže tady nic tak jednoduchého neviděl. Čáry na displejích představovaly nepřehlednou, abstraktní změt, jež mu nic neříkala. Totéž platilo pro obrazovky, na kterých závratnou rychlostí rolovala čísla a v nichž se vyznali jen zkušení veteráni protijaderného systému.

„Pane generále, pamatujete si, když se loni vyměňoval ochranný film na víceúčelovém modulu ISS?⁴ Ten starý, který se utrhł, je teď naším cílem. Takový film se nejdřív sbalí do koule a ve slunečním větru se pak rozvine.“

„Něco takového by ale mělo být v databázi cílů.“

„Však je. Tady.“ Raeder pohnul myší, zobrazil na svém monitoru stránku plnou složitěho textu, údajů a formulářů a ukázal na nenápadnou fotografii nepravidelné bílé skvrny na černém pozadí, pořízenou pravděpodobně pozemským dalekohledem. Reflexní povrch skvrny oslnivě zářil, takže na něm nebyly vidět žádné detaily.

„Majore, proč se potom nepřerušil start?“

„Počítač prohledává databázi automaticky. Lidé reagují příliš pomalu. Jenže data ze starého systému ještě nebyla

3 National Aeronautics and Space Administration — Národní úřad pro letectví a kosmonautiku.

4 International Space Station — Mezinárodní vesmírná stanice.

přeformátována tak, aby je ten nový rozeznal,“ vysvětlil Raeder s náznakem ukřivdění, jako by říkal: *Prokázal jsem svou kvalifikaci, když jsem v databázi bleskově vyhledal cíl, který nenašel ani superpočítač, a ty mi ještě dáváš tak ignorantské otázky.*

„Pane generále, rozkaz k přechodu na ostrý provoz přišel po přeorientování protijaderného systému na vesmírné cíle, ale ještě před dokončením rekaliibrace softwaru,“ dodal jiný důstojník.

Fitzroy neodpověděl. Brebentění ve velínu mu šlo na nervy. Před sebou měl historicky první planetární obranný systém lidstva. Ve skutečnosti však šlo jen o přeprogramovaný protijaderný deštník, který místo vzdušného prostoru hlídal vesmír.

„Já myslím, že bychom se měli vyfotit,“ prohlásil Jones. „Na památku prvního úderu Země proti společnému nepříteli.“

„Fotografování ve velínu je zakázané,“ odtušil chladně Raeder.

„Co to plácáte, kapitáne?“ štěkl naštvaně Fitzroy. „Jaký první úder? Systém žádný nepřátelský cíl nezachytil.“

Po chvíli trapného ticha kdosi řekl: „Rakety jsou vyzbrojené jadernými hlavicemi.“

„Ano, o síle půldruhé megatuny. No a co?“

„Venku už je skoro tma. Vzhledem k poloze cíle bychom měli vidět záblesk.“

„Na to se můžete podívat na monitoru.“

„Ale venku je to lepší,“ namítl Raeder.

Jones se nervózně postavil. „Pane generále... právě mi skončila služba.“

„Jo, mně taky,“ přisadil si Raeder. Byla to z jejich strany jen zdvořilost. Fitzroy zde působil jako styčný důstojník Rady planetární obrany a důstojníci NORADu mu nepodléhali.

Fitzroy mávl rukou. „Já vám tady nevelím. Dělejte, jak myslíte. Jen bych vám všem rád připomněl, že v budoucnu spolu možná budeme trávit spoustu času.“

Raeder a Jones vyrazili poklusem k východu. Proběhli několikátunovými protiradiačními dveřmi a ocitli se na vrcholku Čejenské hory. Už se smrákalo a nebe bylo bez mráčku, oni však žádnou jadernou explozi na oběžné dráze neviděli.

„Mělo by to být přímo tady,“ ukázal Jones na oblohu.

„Možná jsme to propásli.“ Raeder ani nevzhlédl. Pak s ironickým úsměškem dodal: „Fakt si někdo myslí, že se sofon ještě někdy rozbalí do dvou rozměrů?“

„Je to hodně nepravděpodobné. Ta věc je inteligentní. Druhou šanci nám už nedá.“

„Protijaderný systém se teď dívá do kosmu. Na Zemi se snad už nemáme před čím bránit? I kdyby se ze všech teroristů přes noc stali bojovníci za mír, pořád je tu PTO, no ne? A o RPO mi ani nemluv. Ti chtějí jen rychle vykázat splněný úkol. Fitzroy je typický případ. Teď může podat hlášení, že první fáze planetárního obranného systému byla úspěšně dokončena, i když hardware protijaderného deštníku nechali prakticky beze změny. Jediným úkolem systému je zabránit sofonům, aby se rozbalily v nižších dimenzích poblíž pozemské orbity. Oproti nahánění nepřátelských střel je to vlastně mnohem primitivnější technologie, poněvadž jestli se cíl opravdu někdy objeví, zabere polovinu oblohy... Kapitáne, hlavně proto jsem chtěl na chvíli na vzduch, abych si s vámi promluvil. Proč se chováte tak dětinsky? Co měla znamenat ta poznámka o prvním úderu? Generála jste pořádně rozčílil. Copak nevidíte, jaký je to malicherný člověk?“

„Já jsem to myslel dobře.“

„Fitzroy je nejnadanější mediální pohádkář v celé armádě. Na tiskovce určitě neřekne, že šlo o systémovou chybu.

Vsadím se, že oznámí úspěšný manévr. Tak to on a jemu podobní zkrátka dělají. Však uvidíte.“ Raeder si během řeči sedl na zem a toužebně vzhlédl k obloze, na které se zrovna začaly objevovat hvězdy. „Víte, Jonesi, jestli se sofon vážně znovu rozbalí, budeme jej moc zničit. To by byl opravdový úspěch.“

„A k čemu by to bylo? Ke sluneční soustavě se jich teď řítí celá náruč. Čert ví, kolik vlastně.“

Raeder měl ve tváři snový výraz. „Mimochodem, jeden čínský plukovník, kterého k nám nedávno převeleli, mi řekl, že u nich se o sofonech mluví v ženském rodě. Jednomu z nich dokonce začali říkat Tomoko.“⁵

*

Včera Čang Jüan-čchao vyplnil formuláře pro odchod do důchodu a naposledy vyšel z bran chemičky, v níž pracoval přes čtyřicet let. Jeho soused Lao Jang⁶ prohlásil, že dnes začíná Čangovo druhé dětství.

Podle Lao Janga člověk v šedesáti odhazuje břemeno čtyřicátníků a padesátníků, zatímco pomalost a nemoci sedmdesáti- a osmdesátiletých jej teprve čekají. V šedesáti si konečně může užívat života. Čangův syn a snacha mají oba stabilní zaměstnání, a i když se syn oženil pozdě, brzy mu představí vnuka. Současný dům by si se ženou nemohli dovolit, kdyby nedostali odškodné za demolici toho starého. V novém bydleli už rok...

Když nad tím Čang přemýšlel, bylo všechno v naprostém pořádku. Z toho pohledu musel uznat, že Lao Jang má pravdu. Jenže když tak vyhlížel z okna svého bytu v osmém

5 Sofon neboli č'-c', doslova „částice vědění“. Znak pro „částici“ je v japonštině běžně součástí ženských jmen, kde se vyslovuje „ko“.

6 „Lao“ neboli „starý“, se často používá před příjmením jako výraz úcty či důvěrnosti, když mluví oslovuje někoho staršího.

patře na blankytnou oblohu nad městem, neměl v duši ani kousek slunce, natož aby se cítil jako na počátku druhého dětství.

Lao Jang, křestním jménem Ťin-wen, byl středoškolský učitel v penzi, který Čangovi neustále opakoval, že pokud si chce užít podzimu života, musí se začít učit novým věcem. Říkal například: „Internet. S tím se dnes naučí i malé děcko, tak proč bys nemohl ty?“ Dodal, že Čangovou největší vadou je fakt, že nejeví sebemenší zájem o okolní svět. „Tvoje stará aspoň tu a tam ukápne slzu, když sleduje ty svoje mýdlové opery. Ale ty se na televizi nedíváš vůbec. Měl by ses zajímat, co se děje doma a ve světě. Jinak nežiješ naplno.“

Čang Jüan-čchao byl sice pekinský starousedlík, ale nepůsobil tak. V Pekingu dovedl i taxikář dlouze a informovaně rozebírat domácí a zahraniční události, ale Čang znal sotva jméno současného prezidenta. Jak se jmenuje premiér, to už nevěděl. A byl na to dokonce pyšný. Říkal, že vede klidný, vyrovnaný život obyčejného člověka a takovými hloupostmi se nehodlá zabývat. Prý s nimi nemá nic společného, a protože se o ně nikdy nezajímal, ušetřil si spoustu starostí a šedin. Jang Ťin-wen aktuální dění sleduje, každý den se dívá na večerní zprávy a na internetu se s ostatními blázny hádá o ekonomické politice a vlně jaderného zbrojení ve světě, až je rudý ve tváři, a co z toho kdy měl? Stát mu nezvýšil penzi ani o jüan. Jang však namítal: „Mluvíš nesmysly. Politika že je hloupá? Že s tebou nemá nic společného? Poslyš, Lao Čangu, každá významnější domácí a zahraniční událost, každý národní zákon a každá rezoluce OSN má na tvůj život nějaký dopad, ať už přímý, nebo nepřímý. Ty myslíš, že americká invaze do Venezuely se tě netýká? Já bych řekl, že na tvou penzi může mít větší než zanedbatelný vliv.“ Tenkrát se Čang zapáleným tirádám svého souseda jen smál. Dnes už však věděl, že Lao Jang měl pravdu.

Zazvonil a Jang mu otevřel. Vypadal, jako by se právě vrátil domů. Tvářil se mimořádně spokojeně. Čang se na něj podíval jako zoufalec v poušti, který po dlouhé době potkal jiného člověka a nehodlá se ho pustit.

„Hledal jsem tě. Kde jsi byl?“

„Skočil jsem si na trh. Viděl jsem tam tvoji starou.“

„Proč je celý činžák tak prázdný? Vypadá to tady jak v mauzoleu.“

„Protože není svátek.“ Jang se zasmál. „Tvůj první den na penzi. Ten pocit je úplně normální. Aspoň žes nikdy nedělal vedoucího. Manažeři snášejí důchod ještě hůř. Neboj, brzy si zvykneš. Pojď, podíváme se, co se děje v kulturním středisku, abychom se nějak zabavili.“

„Ne, to nechci. Ne proto, že jsem na penzi, ale... jak bych to řekl. Zkrátka kvůli tomu, co se děje v zemi, nebo spíš ve světě.“

Jang Ťin-wen na něj ukázal prstem a rozesmál se. „Co se děje ve světě? A já myslel, že nic podobného od tebe nikdy neuslyším.“

„Máš pravdu, já se o velkou politiku nikdy nestaral, jenže ona už je tak obrovská, že ji člověk nemůže dál ignorovat. Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že se může stát něco takového.“

„Lao Čangu, teď se asi nasměješ, ale já jsem si zase začal říkat, že máš možná pravdu ty. Všechny ty velké problémy mi připadají čím dál bezvýznamnější. Věř tomu nebo ne, ale na zprávy jsem se nedíval už dva týdny. O velkou politiku jsem se zajímal, protože mi jde o lidi. Kdysi jsme mohli aktuální dění aspoň trochu ovlivnit. Ale tohle? Na tohle jsou všichni krátkí. Tak proč si s tím dělat vrásky?“

„Přece nad tím nemůžeš jen tak mávnout rukou. Za čtyři sta let po nás bude veta!“

„Chm. To my dva budeme už dávno pod drnem.“

„A co naši potomci? Všichni pomřou jak mouchy.“

„To vadí víc tobě než mně. Syn v Americe je sice ženatý, ale děti nechce, takže je mi to jedno. Ale dynastie Čangů se protáhne na dalších deset generací, pokud všechno půjde dobře. To ti nestačí?“

Čang Jüan-čchao na svého souseda chvíli beze slova zíral a pak se podíval na hodinky. Zapnul televizi, kde právě běžely nejdůležitější zprávy dne:

Agentura AP informovala, že devěťadvacátého dne tohoto měsíce v 18.30 východního času provedl americký Národní obranný systém úspěšnou zkoušku, při níž byl zničen cvičný cíl napodobující dvourozměrný sofon na nízké oběžné dráze Země. Šlo o třetí test Národního obranného systému po jeho reorientaci na vesmírné hrozby. Posledním cílem byla odhozená reflexní fólie z Mezinárodní vesmírné stanice, která dosloužila loni v říjnu. Mluvčí Rady planetární obrany uvedl, že tento objekt o rozměrech tří tisíc metrů čtverečních úspěšně zničila střela vyzbrojená jadernou hlavicí. Znamená to, že pokud se některý sofon rozhodne rozvinout do nižších dimenzí, bude zničen dřív, než se stane hrozbou pro pozemní cíle.

„Jaká bláhovost. Sofon se nerozvine,“ řekl Jang a natáhl se po ovladači v Čangově ruce. „Přepni to. Možná chytíme opakování semifinále Ligy mistrů. Včera večer jsem usnul na gauči...“

„Na fotbal se dívej doma.“ Čang sevřel ovladač pevněji a odtáhl se od Janga. Zprávy pokračovaly:

Ošetřující lékař Ťia Wej-lina z 301. vojenské nemocnice dnes potvrdil, že akademik Ťia zemřel na hematologické nádorové onemocnění známé jako leukemie. Bezprostřední příčinou smrti bylo selhání orgánů a ztráta krve v pozdním stadiu choroby. Žádné anomálie se neprokázaly. Ťia Wej-lin, přední odborník na supravodivost, který se zasloužil o významný pokrok na poli supravodičů o pokojové teplotě, zemřel desátého dne tohoto měsíce. Informace, podle nichž Ťiaova smrt souvisí s útokem sofonů, jsou zcela nepodložené. Mluvčí Ministerstva

zdravotnictví uvedl, že několik dalších údajných obětí sofonů také zemřelo v důsledku běžných nemocí či nehod. Náš reportér na toto téma vyzpovídal známého fyzika Ting Iho:

Reportér: Jak vnímáte paniku, která se šíří v důsledku údajného působení sofonů na Zemi?

Ting I: Příčinou paniky je nedostatek veřejného povědomí o fyzice. Představitelé vlády a akademické obce to vysvětlili již mnohokrát: Sofony jsou pouhé mikroskopické částice, které, navzdory své vysoké inteligenci, mohou do makroskopického světa zasahovat jen minimálně. Pro lidstvo představují hrozbu ze dvou hlavních důvodů — jednak narušují fyzikální experimenty v částicových urychlovačích, jednak tvoří kvantově senzorickou formaci, jejímž prostřednictvím Trisolarané monitorují dění na Zemi v reálném čase. Sofon však ze své mikroskopické úrovně nemůže zabít ani působit jiné škody. Kdyby chtěl do makroskopického světa zasáhnout nějakým hmatatelnějším způsobem, musel by se rozvinout do nižších dimenzí. A i poté by jeho možnosti byly velmi omezené, protože rozvinutý sofon je v makroskopickém měřítku velmi slabý. A když dnes navíc máme k dispozici obranný systém, sofony by při každém rozvinutí riskovaly, že je zničíme. Myslím si, že masmédia by měla veřejnosti podávat přesné a podložené informace a nepřispívat k panice, která nemá žádné racionální opodstatnění.

Vtom Čang Jüan-čchao uslyšel, že někdo bez zaklepání vešel do bytu a zavolal: „Lao Čangu!“ Chvilí předtím uslyšel těžké kroky na schodišti a hned věděl, o koho se jedná. Na návštěvu přišel Miao Fu-čchüan, další soused z jejich patra. Miao, o pár let mladší než Čang, vlastnil několik uhelných dolů v provincii Šan-si. V Pekingu bydlel ve velké vile a ve vedlejším bytě si vydržoval milenku ze S'-čchuanu, která byla asi stejně stará jako jeho dcera. Když se sem nastěhoval, Čangovi a Jangovi jej víceméně ignorovali, až na občasné výtky ohledně nepořádku, který Miao nechával na chodbě. Časem však zjistili, že je to sice trochu vulgární,

ale zároveň dobrosrdečný a přátelský člověk. Jakmile správce jejich činžovního domu usmířil několik počátečních sporů, vzájemné vztahy mezi třemi sousedy se postupně ustálily. Miao jim sice prozradil, že svůj podnik převedl na syna, pořád byl však velmi zaměstnaný a „doma“ příliš času netrávil, takže třípokojový byt většinou obývala jen mladá žena ze S'-čchuanu.

„Lao Miao, ty ses tady neukázal už několik měsíců! Zase jsi někde narazil na zlatou žílu?“ prohodil Jang Ťin-wen.

Miao Fu-čchüan si nenuceně vzal sklenici, napustil si z výdejníku pitnou vodu a hltavě se napil. Pak si otřel ústa a odpověděl: „Zlatým žílám odzvonilo. Doly mají problémy a já je musím hasit. Stát nám prakticky vyhlásil válku a tentokrát ji hodlá vyhrát. Zákony proti nepovolené těžbě sice nikdy moc nefungovaly, ale teď to s mými doly vidím černě.“

„Blýská se na horší časy,“ přikývl Jang, aniž odtrhl zrak od televize.

Muž ležel v posteli již několik hodin. Místnost měla jediné sklepní okno, kterým nyní pronikalo mdlé měsíční světlo. Chladné paprsky kreslily na podlaze jasné bílé skvrny. V příšeří vše vypadalo jako vytesané z žuly, jako by místnost byla hrobka.

Nikdo se nikdy nedozvěděl jeho pravé jméno, časem mu však všichni začali říkat druhý průvodce.

Celé hodiny se probíral vzpomínkami na svůj život. Když se ujistil, že na nic nezapomněl, protáhl si ztuhlé tělo, sáhl pod polštář a vytáhl pistoli, kterou si pomalu přiložil ke spánku. Vtom se mu před očima objevil text vykreslovaný sofonem:

Nedělej to. Potřebujeme tě.

„Můj Pane? Celý rok jsem každou noc snil o tom, že ses mi ozval, ale v poslední době nesním vůbec. Už jsem se bál, že mi to zůstane do konce života, nicméně vidím, že se mi sny vrátily.“

Nezdá se ti to. Komunikujeme s tebou v reálném čase.

Průvodce se studeně zasmál. „Takže je po všem. Na onom světě sny určitě nejsou.“

Vyžaduješ důkaz?

„Že se mrtvým nic nezdá?“

Že jsme to opravdu my.

„Dobře. Řekni mi něco, co nevím.“

Tvoje zlaté rybičky pomřely.

„Pcha! Co na tom. Za chvíli se s nimi setkám tam, kde není temnoty.“

Opravdu by ses měl jít podívat. Dnes ráno jsi byl duchem nepřítomen, zpola vykouřenou cigaretu jsi odhodil do akvária a nikotin rybičky zahubil.

Druhý průvodce otevřel oči, odložil zbraň a vykulil se z postele. Letargie jej rázem přešla. Nahmatal vypínač, rozsvítil a přešel k malému akváriu na nedalekém stolku. Pět zlatých rybiček plavalo ve vodě břichem vzhůru a mezi nimi nedopalek cigarety.

Poskytneme ti ještě jeden důkaz. Evans ti jednou poslal zašifrovaný dopis, ale šifra se změnila. Zemřel, než ti stačil předat nové heslo, a ty sis proto dopis nikdy nepřečetl. Heslo zní CAMEL, jako značka cigaret, které otrávil tvé rybičky.

Druhý průvodce kvapně otevřel notebook a počkal, až naběhne operační systém. Po tváři mu stékaly slzy. „Pane, můj Pane, opravdu jsi to ty? Opravdu mluvím s tebou?“ vyřázel ze sebe vzlykavě. Když počítač naběhl, druhý průvodce otevřel přílohu e-mailu od Evanse ve speciální aplikaci Pozemsko-trisolaranské organizace. Do příslušné kolonky zadal heslo, a když se před ním objevil text, byl už natolik rozrušený, že se na čtení nedokázal vůbec soustředit.

Padl na kolena a zvolal: „Pane! Opravdu jsi to ty!“ Když se uklidnil, vzhlédl a se slzami v očích vydechl: „Nikdo nás nevaroval před razií na setkání, kterého se zúčastnila velitelka, ani před léčkou v Panamském průplavu. Proč ses k nám obrátil zády?“

Bojíme se vás.

„Protože naše myšlenky nejsou transparentní? Přece víš, že na tom nezáleží. Všech schopností, kterých se ti nedostává — klamu, úskoku, přetvářky a umění dezinformace —, budeme využívat my ve tvých službách.“

My ale nevíme, zda mluvíš pravdu. A i kdyby ano, báli bychom se stejně. Vaše bible mluví o zvířeti zvaném had. Kdyby se ti had připlazil k nohám a řekl, že ti bude sloužit, přestal by ses jej bát? Přestal by ses jej štítit?

„Kdyby mluvil pravdu, přemohl bych strach a odpor a přijal bych jej do svých služeb.“

To by nebylo snadné.

„Ovšemže nebylo. Já vím, že had už tě jednou kousl. Jakmile jsme navázali komunikaci v reálném čase a tys zodpověděl naše otázky, nebyl důvod, abys nám prozrazoval úplně všechno, například jak jsi obdržel první zprávu ze Země nebo jak jsi vyrobil sofony. Necháпали jsme to — nekomunikovali jsme přece přímým přenosem myšlenek, tak proč jsi důkladněji nevážil, které informace nám předáš?“

V našem světě, zejména v technologické éře, existují formy komunikace, které nevyžadují přenos myšlenek. Transparentní komunikace se však stala kulturní a společenskou zvyklostí. Asi to pro vás není snadno pochopitelné, stejně jako my mnohdy nechápeme vás.

„Neumím si představit, že klam a úskok ve vašem světě vůbec neexistuje.“

Existuje, je ale mnohem prostší než ten váš. Například ve válce protivníci užívají falešných identit, ale pokud jedna strana

pojme podezření a vznesl přímý dotaz, druhá obvykle přizná pravdu.

„To je neuvěřitelné.“

I vy jste pro nás neuvěřitelní. Na policiře máš knihu s názvem *Romance o třech královstvích*.

„Myslíš *Příběhy tři říší*?⁷ Té bys nerozuměl.“

Něčemu přece jen rozumíme. Podobně jako může laik porozumět vybraným úsekům matematické monografie, pokud vynaloží značné duševní úsilí a naplno využije svou představivost.

„Ta kniha popisuje úskoky a intriky nejvyššího kalibru.“

Před našimi sofony však lidé nic neutají.

„Kromě vlastních myšlenek.“

Ano. Čist myšlenky sofony nedokážou.

„Určitě už víš o projektu Mandala.“

Víme víc než ty. Brzy má být spuštěn. Proto se na tebe obrácíme.

„Co si o něm myslíš?“

Totéž co ty, když se díváš na hada.

„Jenže biblický had lidem zprostředkoval poznání. Oproti tomu projekt Mandala⁸ tě navede do labyrintu, který pro tebe bude obzvlášť zálučný a zrádný. My ti pomůžeme nalézt cestu ven.“

Rozdíl v mentální transparentnosti je pro nás dalším důvodem, proč musíme lidstvo zcela vyhladit. Pomoz nám, prosím, a my slibujeme, že vás vyhladíme.

- 7 Historický epos připisovaný Luo Kuan-čungovi (přibližně 1330–1400). *Příběhy tři říší* vyprávějí o konfliktu tří regionálních mocností z období mezi koncem dynastie Východní Chan (184 n. l.) a obnovením císařství pod dynastií Ťin (280 n. l.). Dílo proslulo barvitými postavami, válečnými scénami a politickými intrikami.
- 8 Mandala — v sanskrtu „kruh“, přeneseně kruhové obrazce či ornamenty, které v některých východních kulturách slouží jako pomůcky k meditaci — pozn. překl.

„Můj Pane, ale tvůj způsob vyjadřování je problematický. Je to samozřejmě dáno tím, že máš ve zvyku mluvit beze zbytku upřímně, jenže v našem světě platí, že pokud chceš říct, co si myslíš, musíš to vyjádřit eufemisticky. Tvé úmysly jsou sice v souladu s ideály PTO, ale takto přímá formulace by mohla některé členy odradit a mít nepředvídané následky. Samozřejmě nevylučuji, že i eufemismy ti zůstanou navždy cizí.“

Právě proto, že si navenek vyjadřujete deformované myšlenky, nám výměna informací v lidské společnosti, a obzvlášť ve vaší literatuře, připadá jako neproniknutelné bludiště. Pokud vím, PTO se ocitla na pokraji zhroutení.

„Protože jsi nás opustil. Ony dva nečekané údery, které jsem zmínil, byly smrtící a frakce Loajalistů se rozpadla. Dnes organizaci udržují už jen Adventisté. Asi ti neprozradím nic nového, ale nejvíce ze všeho utrpěla naše morálka. To, že ses k nám obrátil zády, bylo dosud nejtěžší zkouškou naší víry. Můj Pane, bez tvé podpory PTO dlouho nevydrží.“

Další technologie vám už dát nemůžeme.

„To ani není třeba. Stačí, když s námi obnovíš kontakt prostřednictvím sofonů.“

Samozřejmě. Nejprve však PTO musí splnit příkaz, který sis právě přečetl. Evansovi jsme jej vydali krátce před jeho smrtí a on jej přeposlal vám. Vy jste jej však nikdy nedešifrovali.

Průvodce si vzpomněl na Evansův e-mail a pozorně si jej přečetl.

Jednoduchý úkol, nemyslíš?

„Ano, nejde o nic složitého. Opravdu je to ale tak důležité?“

Bývalo to pouze důležité. Ale dnes, vzhledem k projektu Mandala, je to životně důležité.

„Proč?“

Odpověď přišla až za chvíli.

Evans věděl proč, zdá se však, že se s tím nikomu nesvěřil. A dobře udělal. Měli jsme štěstí. Nikdo jiný to vědět nepotřebuje.

Průvodce samou radostí spráskl ruce. „Můj Pane, ty ses naučil skrývat své myšlenky! To je pokrok!“

Evans nás naučil mnohé, stále jsme však na začátku, neboli jeho slovy: na úrovni pětiletého dítěte. Příkaz, který vám rozeslal, obnáší jednu ze strategií, které se naučit ani nedokážeme.

„Myslíš tuto část: ‚Nechceme vzbudit pozornost, a proto nesmí vyjít najevo, že za tím stojí PTO‘? Já myslím... zkrátka, pokud je cíl tak důležitý, je takový požadavek zcela přirozený.“

Pro nás je to velmi složitý plán.

„Dobře. Úkol splním v souladu s Evansovým přáním. Můj Pane, uvidíš, že tě nezklameme.“

*

V jednom z odlehlých koutů nezměrného oceánu informací zvaného internet se skrýval jiný odlehlý kout a v tom ještě jeden a pak další. A v nejtemnější hlubině toho nejodlehlejšího kouta se k životu probudil virtuální svět.

Pod studeným cizím sluncem nestála ani pyramida, ani sídlo OSN, ani obří kyvadlo, jen širé, hmatatelné prázdno, jako obří tabule zmrzlého kovu.

Na obzoru se vynořil král Wen z dynastie Čou. Na sobě měl roztrhaný hábit, u pasu zašlý bronzový meč a tvář měl špinavou a vrásčitou jako vnitřní stranu kožešiny, která mu seděla na ramenou. V očích mu však jiskřilo a v zorničkách se mu lesklo vycházející slunce.

„Haló!“ křikl. „Je tu někdo?“

V nezměrném prázdnu jeho hlas okamžitě utonul. Král Wen ještě chvíli volal a pak si vyčerpaně sedl na zem a zrychlil herní čas. Sledoval, jak se slunce mění v létavice

a létavice zpátky ve slunce, jak slunce Stabilních ér opisují na nebi oblouky jako závaží kyvadlových hodin a jak dny a noci Chaotických ér připomínají divadlo, ve kterém se zbláznil osvětlovací systém. Přestože čas běžel zrychleně, krajina sama se neměnila. Kolem Wena se dál prostírala táž věčná, kovová pustina. Na nebi tančily tři létavice a král Wen zmrzl v rampouch. Pak jedna létavice přerostla ve slunce, a když se gigantický ohnivý disk ocitl v nadhlavníku, změnil se rampouch ve vatru. Než se z něj stala hromádka popela, král Wen si dlouze povzdechl a ukončil hru.

*

Třicet důstojníků pozemských, námořních a vzdušných sil upřelo zrak na emblém v rudém poli — stříbrnou hvězdu, která vysílala do čtyř směrů paprsky v podobě ostrých mečů. Po obou stranách hvězdy se vyjímaly čínské znaky pro osmičku a jedničku.⁹ Byly to insignie Kosmických sil ČLOA.

Generál Čchang Wej-s' pokynul ostatním, aby si sedli. Pak si položil služební čepici na jednací stůl a řekl: „Slavnostní zřízení kosmických sil proběhne zítra, kdy také obdržíte uniformy a odznaky. Nicméně od této chvíle, soudruzi, jsme příslušníky stejné složky ozbrojených sil.“

Důstojníci u stolu se po sobě podívali. Patnáct jich na sobě mělo uniformu vojenského námořnictva, devět vojenského letectva a šest pozemních sil. Když se obrátili zpátky na generála Čchanga, jen stěží skrývali nechápavý výraz.

Generál Čchang s úsměvem vysvětlil: „Překvapivý poměr, že ano? Z rozsahu stávajícího vzdušného a vesmírného programu nelze vyvozovat závěry o připravovaných kosmických silách. Vesmírná plavidla, až nadejde jejich

9 Insigniemi Čínské lidové osvobozené armády je rudá hvězda s vepsanou osmičkou a jedničkou.

čas, budou zřejmě ještě větší a personálně náročnější než současné letadlové lodě. Základem budoucích válek v kosmickém prostoru bude vysoká tonáž a mimořádná odolnost bojových platform a spíše než vzdušné bitvy budou samotné střety připomínat ty námořní. S tím rozdílem, že bojiště nebude dvou-, nýbrž trojrozměrné. Kosmické síly proto musejí vycházet především z námořnictva. Já vím, všichni jsme předpokládali, že základem budou vzdušné síly, což znamená, že soudruzi z námořnictva možná nejsou optimálně připraveni. Nedá se nic dělat, musíte se co nejrychleji zorientovat.“

„Pane, my jsme vůbec nic netušili,“ ozval se Čang Pej-chaj. Wu Jüe vedle něj seděl nehnutě a vzpřímeně jako pravítko, Čang Pej-chaj však neomylně vycítil, že v jeho klidném, vyrovnaném pohledu cosi uhaslo.

Čchang Wej-s' jen přikývl a pokračoval. „Námořnictvo nemá k vesmíru koneckonců zase tak daleko. Copak neříkáme ‚kosmické lodě‘ namísto ‚kosmických letounů‘? To proto, že oceán a vesmír odedávna vnímáme podobně.“

Nálada v místnosti se poněkud uvolnila. „Soudruzi, nás jednatřicet v současné chvíli představuje veškeré Kosmické síly Čínské lidové osvobozené armády. Co se budoucí vesmírné flotily týče, příslušný základní výzkum probíhá ve všech vědních disciplínách, se zvláštním důrazem na kosmický výtah a fúzní motory pro ta největší plavidla... My však máme jiný úkol — vytvořit teoretický rámec pro vedení boje v kosmickém prostoru. Nebude to snadné, jelikož s tímto typem vojenských operací nemáme žádnou zkušenost, přesto však na základech, které zde položíme, bude stát celá budoucí vesmírná flotila. Kosmické síly tedy zpočátku budou jakousi vojenskou akademií. My, kteří jsme se dnes u tohoto stolu sešli, se v první řadě ujmeme organizace této akademie a poté vybereme početnou skupinu odborníků a výzkumníků, kteří se k nám připojí.“

Čchang se postavil a přešel k insigniím na stěně, odkud se obrátil na ostatní se slovy, která si budou pamatovat do konce života. „Soudruzi, kosmické síly čeká dlouhá a nesnadná cesta. Počáteční odhady říkají, že jen základní výzkum napříč obory bude trvat nejméně padesát let. A praktických technologií vesmírných cest v masovém měřítku se dočkáme až za další století. Od dokončení prvních plavidel pak naše složka bude potřebovat dalších sto padesát let, než dosáhne plánované velikosti. V plně bojeschopném stavu budeme za několik set let. Soudruzi, všichni jistě chápete, co to znamená. Nikdo z nás se do vesmíru nikdy nepodívá, natož aby se dožil stavby kosmické flotily. Možná se nedožijeme ani prvního reálného modelu. První generace palubních důstojníků a řadových námořníků se narodí nejdříve za dvě staletí. A dvě stě padesát let nato se pozemská flotila střetne s mimozemskými útočníky. Na palubě těch lodí bude sloužit patnáctá generace našich vnoučat.“

V celé místnosti se rozhostilo dlouhé ticho. Všichni přítomní v duchu vyhlíželi do olověné budoucnosti ztracené v mlhách času, odkud k nim pronikal jen slabý lesk plamenů a krve. V té chvíli si to, jak krátký je lidský život, uvědomili tíživěji než kdykoli dříve. V duchu se přenesli přes to nepředstavitelné časové rozpětí ke svým potomkům a vrhli se s nimi do té krvavé řeže, do ledové náruče vesmíru, kde se nakonec setkají osudy a duše všech vojáků.

*

Když se Miao Fu-čchüan vrátil, jako obvykle pozval Čang Jüan-čchaa a Jang Ťin-wena k sobě na skleničku. Jeho s'čhuanská přítelkyně mezitím připravila opulentní hostinu. Nad kořalkou se Miao zmínil, že byl ráno ve Stavební bance vybrat peníze, a Čang se jej zeptal, jak pořídil.

„Copak jste to neslyšeli?“ podivil se Miao. „V bankách se teď lidi můžou ušlapat. U přepážek se mačkali jak sardinky.“

„A co tvoje peníze?“ prohodil Čang.

„Něco mi dali. Ale zbytek zmrazili. Zločinci.“

„I ta trocha určitě dělá víc, než máme my všichni dohromady,“ podotkl Čang.

„Ve zprávách říkali,“ hlásil Jang, „že jakmile panika trochu ustoupí, začne vláda účty postupně rozmrazovat. Zpočátku nejspíš jen pár procent, ale situace se nakonec zase vrátí k normálu.“

„To doufám,“ zabručel Čang. „Stát udělal chybu, když o válce začal mluvit tak brzy. Není divu, že lidi zpanikařili. Teď každý kope jen sám za sebe. Pochybuju, že někoho zajímá obrana Země za čtyři sta let.“

„A to není ten největší problém,“ poznamenal Jang. „Už jsem to párkrát říkal a řeknu to znova — míra úspor v Číně je časovaná bomba. No nemám pravdu? Vysoké úspory, nízké sociální zabezpečení. Lidé mají vše, co v životě našetřili, uložené v bankách, takže pak při každé špatné zprávě začnou šílet.“

„Co myslíte,“ nadhodil Čang, „jak bude vypadat ta jejich válečná ekonomika?“

„Všechno to přišlo hodně najednou. Nikdo asi moc netuší, co od toho čekat, navíc spousta nových ekonomických zákonů se teprve připravuje. Jedno je ale jisté — blýská se na horší časy.“

„Ale blbost. My dříve narození jsme to zažili už kolikrát. Počítám, že to bude podobné jako šedesátá léta,“ prohlásil Miao.

„Mně je jen líto našich dětí,“ pokrčil rameny Čang a vypil sklenku na ex.

Vtom je všechny upoutala halasná znělka v televizi. To dnes byl povědomý zvuk, jelikož dokázal lidi přimět,

aby ustali v práci a zpozorněli, fanfára, která v poslední době uváděla mimořádné zprávy stále častěji. Tři postarší muži si vzpomněli, že v osmdesátých letech minulého století byly mimořádné zprávy na denním pořádku, ale v následném období míru a prosperity se téměř vytratily.

Vysílání začalo:

Podle našeho stálého zpravodaje v sídle Organizace spojených národů mluvčí OSN na právě skončené tiskové konferenci uvedl, že se v nejbližší době uskuteční zvláštní zasedání Valného shromáždění, které se bude zabývat problémem eskapismu. Zasedání svolali stálí členové Rady planetární obrany, kteří chtějí mezinárodní společenství dotlačit ke konsenzu vůči eskapistickým tendencím a k vypracování odpovídajících mezinárodních pravidel.

Shrňme si krátce historii a význam eskapistického hnutí.

Doktrína eskapismu přišla na svět v důsledku trisolaranské krize. Její hlavní zásada říká, že jelikož Trisolarané zmrazili pozemský vědecko-technologický pokrok, nemá smysl čtyři staletí plánovat obranu Země a sluneční soustavy. Vzhledem k limitům vědeckého rozvoje by podle eskapistů bylo užitečnější postavit vesmírná plavidla, na jejichž palubě by zlomek lidstva unikl ze Země. Údajně bychom tak zachránili alespoň část naší civilizace.

Eskapisté pracují se třemi možnými scénáři. Zaprvé „Nový svět“, tedy představa, že bychom mezi hvězdami našli planetu, která by nám poskytla náhradní domov. To by bylo samozřejmě ideální řešení, neobešlo by se však bez vysokých navigačních rychlostí a i ta nejkratší cesta by trvala velmi dlouho. Vzhledem k budoucím limitům vědecko-technologického rozvoje jde o málo pravděpodobný scénář. Zadruhé „Nomádská civilizace“ — lidstvo by našlo stálý domov na generačních lodích, na nichž by uprchlo před útočníky. Civilizace jako nekonečná pouť. Tento scénář však čelí stejným obtížím jako Nový svět, ačkoli klade větší důraz na technologie uzavřeného ekosystému.

Nicméně i generační loď je daleko za hranicemi našich současných možností. A zatřetí „Dočasné útočiště“. Jakmile Trisolara-
né osídlí sluneční soustavu, možná navážou aktivní spolupráci
s lidmi v exilu. Časem by mohlo dojít k uvolnění vztahů a lidé
by se mohli vrátit domů a v omezené míře s Trisolarany koexis-
tovat. Dočasné útočiště sice platí za nejrealističtější možnost,
stále však obnáší řadu neznámých.

Nedlouho po zrodu eskapismu světová média oznámila, že
Spojené státy a Rusko, dva hegemoni na poli vesmírných tech-
nologií, začaly v utajení pracovat na plánu úniku ze Země. Vlád-
y obou zemí sice tyto zprávy dementovaly, avšak pobouření
mezinárodního společenství časem přerostlo v hnutí za „socia-
lizaci technologií“. Na třetím zvláštním zasedání OSN početná
skupina rozvojových zemí vznesla požadavek, aby Spojené stá-
ty, Rusko, Japonsko, Čína a Evropská unie poskytly pokročilé
technologie, včetně těch, které se týkají letectví a kosmonauti-
ky, zdarma celému mezinárodnímu společenství, tak aby všech-
ny lidské národy měly tvář v tvář trisolaranské krizi stejnou
šanci. Příznivci hnutí za socializaci technologií podpořili svůj
argument precedentem — na počátku jednadvacátého století
několik významných evropských výrobců léčiv vybíralo vysoké li-
cenční poplatky od afrických zemí za moderní léčbu AIDS, což
vedlo k silně medializovanému soudnímu procesu. Pod tlakem
veřejného mínění a vzhledem k překotnému šíření nemoci po
africkém kontinentu se výrobci léčiv před prvním soudním stá-
ním vzdali nároku na patent. Naše planeta dnes čelí existenční
hrozbě a vyspělé země mají vůči lidstvu povinnost zpřístupnit
své technologie celému světu. Hnutí za socializované techno-
logie se od občanů rozvinutých zemí dočkalo jednomyslné ode-
zvy, a dokonce si získalo podporu některých členských států EU,
ovšem Rada planetární obrany všechny související iniciativy
smetla ze stolu. Na pátém zvláštním zasedání Valného shro-
máždění OSN předložili zástupci Číny a Ruska plán „omezené

socializace technologií“, podle něž by pokročilé technologie měly být zpřístupněny všem stálým členům RPO. Spojené státy a Spojené království však návrh vetovaly. Americká vláda uvedla, že žádná podoba socializace technologií není realistická, že jde o naivní myšlenku a že pro Spojené státy je za stávajících okolností národní bezpečnost spolu s planetární obranou nejvyšší prioritou. Odmítnutí návrhu omezené socializace technologií způsobilo rozkol mezi technologickými mocnostmi a vzájemným půtkám nakonec padl za oběť i plán zřízení sjednocených kosmických sil Země.

Krach hnutí za socializaci technologií měl dalekosáhlé dopady a lidé si v jeho důsledku uvědomili, že i tvář v tvář trisolární krizi zůstává jednota a spolupráce lidské rasy vzdáleným snem.

Zakladateli hnutí byli právě eskapisté. Jen pokud mezinárodní společenství v tématu eskapismu dosáhne konsenzu, dokáže přemostit propast mezi zeměmi prvního a třetího světa, jakož i mezi samými průmyslovými mocnostmi. Právě v této atmosféře se příští zvláštní zasedání OSN bude odehrávat.

„To mi připomnělo,“ prohodil Miao Fu-čchüan. „Ta informace, kterou jsem vám před pár dny prozradil po telefonu, je věrohodná.“

„Která informace?“

„O uprchlickém fondu.“

„Lao Miao, jak můžeš něčemu takovému věřit? Zrovna ty, takový pragmatik,“ zamračil se na Miaa Jang Ťin-wen.

„Ne, počkej,“ zamával rukama Miao. Pak ztišil hlas a několikrát přeskočil pohledem z Janga na Čanga a zpátky. „Ten kluk se jmenuje Š' Siao-ming. Proklepl jsem si ho skrz různé zdroje a zjistil, že jeho tatík, jistý Š' Čchiang, dělá bezpečáka u RPO! Předtím šéfoval městské protiteroristické jednotce a teď má na starost boj proti PTO při Radě

planetární obrany. Tady mám na jeho oddělení číslo. Klidně si tam zavolejte, jestli mi nevěříte.“

Jeho dva sousedé si vyměnili pohled. Jang se zasmál, popadl láhev a nalil si další sklenku. „A i kdyby to byla pravda, co my s tím? Koho zajímá nějaký uprchlický fond? Jak bych si jej mohl dovolit?“

„Přesně tak. Ten je akorát pro vás boháče,“ přisadil si ztěžklým jazykem Čang.

Jang náhle ožil. „A jestli to pravda je, pak jsou tam na-
hoře pěkní volové! Vzít roha by snad měl výkvět našich
potomků, no ne? Co je to za nesmysl, prodávat místa kaž-
dému, kdo si je může dovolit? K čemu je takový program?“

Miao na něj ukázal prstem a rozesmál se. „Jangu, Jangu,
vidím ti až do žaludku. Tobě jde hlavně o vlastní potom-
ky, že? Vždyť synátor i snacha jsou oba vědci s doktorátem.
Elity. Takže tvůj vnuk a pravnucci budou nejspíš taky elity.“
Pozvedl sklenku a pokývl hlavou. „Ale když se to vezme
kolem a kolem, všichni by si měli být rovni, no ne? Proč by
elity měly dostávat něco zadarmo?“

„Jak to myslíš?“

„Nic není zadarmo. To je zákon přírody. A já utratím
balík, abych rodu Miaů zajistil budoucnost. Což je taky zá-
kon přírody.“

„Proč je vůbec něco takového na prodej,“ namítl Jang.
„Uprchlíci budou mít povinnost založit novou lidskou ci-
vilizaci. Samozřejmě že výkvět té stávající je k tomu nej-
vhodnější. Ale posílat do vesmíru spolek pracháčů...“ Jang
si odfrkl. „K čemu to? Chm.“

Miao, který se dosud poněkud rozpačitě culil, najednou
zvázněl a namířil na Janga baculatý ukazováček. „Já vřdy-
cky věděl, že se na mě díváš skrz prsty. I kdybych měl víc
peněz než šejk, pro tebe budu vřdycky jen vulgární zbo-
hatlík, že je to tak?“

„Jak to se mnou mluvíš!“ rozhorlil se pod vlivem alkoholu Jang.

Miao plácl do stolu a vstal. „Jang Ťin-wene, ty tvoje výlevy už nehodlám poslouchat. Jdu —“

Vtom do stolu bouchl i Čang, třikrát hlasitěji než Miao. Převrátil při tom dvě sklenky a mladá S'čchuanka polekaně vyjekla. Ukázal na oba své společníky prstem. „Fajn. Ty jsi elita a ty máš peníze. A co jsem, do prdele, já? Obyčejný chudáš. Koho zajímá, že můj rod nemá budoucnost, že?“ Ostatní čekali, že každou chvíli převrhne i stůl, Čang se však silou vůle ovládl, otočil se na patě a odkráčel. Jang jej následoval.

*

Druhý průvodce opatrně vpustil do akvária novou zlatou rybku. Stejně jako Evans měl rád samotu, i on však potřeboval společnost živých tvorů — tedy kromě lidí. S rybičkami často mluvil jako s Trisolarany. Byly to dva živočišné druhy, pro jejichž dlouhodobou existenci na Zemi byl ochoten udělat cokoli.

Vtom se mu na sítnici objevil text sofonu:

Nedávno jsme si znovu pročítali *Příběhy tří říší*. Měl jsi pravdu. Klam a úskok jsou umění, podobně jako značení na hadí kůži.

„Můj Pane, opět mluvíš o hadovi.“

Čím krásnější má had značení, tím působí hrozivěji. Zpočátku nám nevadilo, že část lidí ze Země uprchne — hlavně že přestanou existovat ve sluneční soustavě. Nyní jsme však změnili názor a rozhodli se, že lidstvu v úniku zabráníme. Nemůžeme dovolit, aby nepřítel, jehož myšlenky jsou pro nás zcela nečitelné, dál přežíval jinde ve vesmíru. To by bylo velmi nebezpečné.

„Máš nějaký konkrétní plán?“

Naše flotila upravila plán bojového nasazení. Rozdělí se do čtyř skupin, které zaujmou postavení v Kuiperově pásu¹⁰ a sluneční soustavu obklíčí.

„Pokud se lidé opravdu rozhodnou uprchnout, tvá flotila přiletí příliš pozdě, než aby s tím mohla něco udělat.“

To je pravda, a proto potřebujeme tvou pomoc. PTO má ode dneška nový úkol — zabránit lidem v úniku, nebo jejich plány alespoň pozdržet.

Průvodce se usmál. „Můj Pane, toho se vážně nemusíš bát. K žádnému masovému úprku ze Země nikdy nedojde.“

Přesto není vyloučeno, že lidstvo i navzdory omezenému technologickému vývoji jednoho dne postaví generační lodě.

„Největší překážkou masového exodu není technologie.“

Co tedy? Neshody mezi státy? Na příštím zasedání OSN se tento problém možná vyřeší, a pokud ne, vyspělé země odpor svých rozvojových partnerů snadno překonají a prosadí si své.

„Největší překážkou nejsou ani neshody mezi státy.“

Tak co tedy?

„Neshody mezi lidmi. Otázka, kdo poletí a kdo zůstane.“

To se nám nejeví jako problém.

„Ani nás to zpočátku netrápilo. Ukázalo se však, že je to nepřekonatelná překážka.“

Můžeš to vysvětlit?

„Možná jsi důkladně obeznámen s historií lidstva, ale tomuhle zřejmě nebudeš rozumět: otázka, kdo poletí a kdo zůstane, vychází ze základních hodnot humanismu, které byly v minulosti hnací silou civilizačního pokroku. Jenže

¹⁰ Kuiperův pás je oblast sluneční soustavy, která se prostírá od oběžné dráhy Neptunu, zhruba třicet astronomických jednotek (AU) od Slunce, do vzdálenosti zhruba padesáti AU od Slunce. Nachází se v ní mimo jiné Pluto a dvě další trpasličí planety.

tváří v tvář existenční hrozbě se z nich stává past. Většina lidí si zatím ještě neuvědomuje, o jak smrtelnou hrozbu se jedná. Věř mi, Pane, z té pasti žádný člověk nikdy neunikne.“

*

„Strejdo Čangu, musíš se rozhodnout hned teď. Na všechno podstatné ses už vyptal a nejsou to koneckonců malé peníze,“ řekl Š' Siao-ming. Tvářil se klidně jako Buddha.

„O peníze nejde. Ten plán vážně existuje? V televizi říkali —“

„Televizi nevěř. Nedávno mluvčí vlády varoval, že rozmrazení účtů nepřipadá v úvahu, a přitom za dva týdny bylo všechno jinak... Použij svůj rozum. Jsi obyčejný člověk a jde ti o přežití vlastního rodu. Myslíš, že prezidentovi nebo premiérovi nejde o přežití čínských občanů? Že OSN nejde o pokračování lidské rasy? Pravda je taková, že na příštím zvláštním zasedání se bude projednávat mezinárodní plán spolupráce na projektu Ústup. Je to naléhavé.“

Čang Jüan-čchao pomalu přikývl. „Zní to logicky. Pořád mám ale pocit, že nějaký útěk je na hodně dlouhé lokte. Proč bych se měl o něj starat už dnes?“

„Strejdo Čangu, copak to nechápeš? Tady nemluvíme o staletích. Kdyby flotila uprchlíků odstartovala až za čtyři sta let, Trisolarané by ji snadno chytili.“

„Na kdy se teda plánuje start?“

„Brzo budeš mít vnuka, že?“

„Ano.“

„Ručím ti, že ten kluk se startu dožije.“

„Bude mezi uprchlíky?“

„Ne, to je vyloučeno. Ale jeho vnuk by mohl.“

„Takže...“ Čang si to v duchu spočítal, „... za sedmdesát, osmdesát let.“

„To přidej. Až vláda vyhlásí válečný stav nouze, začne brzdit populační růst, takže počítej čtyřicet let na generaci. Lodě odstartují asi za sto dvacet let.“

„To je hodně brzo. Stihnou je postavit včas?“

„Strejdo Čangu, vezmi si, jak svět vypadal před sto dvaceti lety. V Číně pořád vládla dynastie Čching! Z Chang-čou do Pekingu to trvalo měsíc a císař se musel několik dní natřásat v nosítkách, když se chtěl přestěhovat do letního sídla. Dnes se za tři dny dostaneš ze Země na Měsíc. Technologie jde dopředu pořád rychleji. A když teď navíc celý svět pumpuje veškerou energii do vesmírných technologií, pak není pochyb, že všechny únikové lodě budou za sto dvacet let hotové.“

„Nebude taková vesmírná cesta děsně nebezpečná?“

„To ano, ale Země na tom nebude líp. Vždyť se podívej, co se kolem nás děje už dnes. Většinu našich ekonomických zdrojů polyká stavba vesmírné flotily, což určitě není komerční zboží a nikomu nepřinese ani jüan zisku. Životní úroveň už bude jen klesat. A když k tomu připočteš, kolik lidí v téhle zemi žije, brzo bude problém všechny nakrmit. A to nemluvím o mezinárodní situaci. Rozvojové země nemají jak uprchnout a vyspělé státy se s nimi odmítají podělit o technologie. Chudší a menší země se ale nevzdají. Vždyť už dnes hrozí, že odstoupí od Smlouvy o nešíření jaderných zbraní. V budoucnu můžou sáhnout k ještě extrémnějším krokům. Nakonec se můžeme dočkat další světové války, dávno před přiletem mimozemské flotily. Kdo ví jak bude žít generace tvých pravnuků. Mimochodem, ty únikové lodě budou vypadat úplně jinak, než jak si je většina lidí nejspíš představuje. Srovnání s Šen-čou nebo ISS je úplně mimo. Únikové lodě budou obrovské, každá jako malé město s kompletním uzavřeným ekosystémem. Spíš jako mrňavá Země. Lidé by na jedné z nich mohli žít navěky, bez přísunu zásob a materiálu zvenčí. Ale hlavně budou

mít hibernaci. To ostatně umíme už dnes. Budoucí pasažéři většinu času prospí ve stavu, kdy za sto let zestárnou o jediný den, a vzbudí se, teprve když narazí na obyvatelný svět nebo pokud s Trisolarany uzavřou mír a vrátí se do sluneční soustavy. No není to podstatně lepší než živořit na Zemi?“

Čang nad tím mlčky přemýšlel.

Š' Siao-ming pokračoval: „Na druhou stranu si nesmíme nic malovat, vesmírné cesty jsou nebezpečné, ne že ne. Nikdo netuší, co může uprchlíky v kosmu potkat. Já vím, že ti jde hlavně o zachování rodu, ale nedělej si s tím vrásky...“

Čang se naježil. „Jak můžete vy mladí něco takového říkat? Jak si nemám dělat vrásky?“

„Nechej mě domluvit, strejdo Čangu. Tak jsem to nemyslel. Chtěl jsem jen říct, že i kdyby se tví potomci do vesmíru nedostali, ten fond je pořád výhodný. Jakmile se otevře veřejnosti, cena vyletí do oblak. Na světě je spousta boháčů a možnosti investování budou čím dál omezenější. Navíc hromadění čehokoli je už dnes trestné a čím víc peněz člověk má, tím víc myslí na zachování vlastní linie, no ne?“

„Jo, to je pravda.“

„Strejdo Čangu, mluvím s tebou naprosto otevřeně. Uprchlíkový fond je zatím ve zkušební fázi a nabízí ho jen hrstka interních prodejců. Ani pro mě nebylo jednoduché dostat se na seznam. No nic, až si to promyslíš, brnkni mi a já ti pomůžu s papírováním.“

Když Š' Siao-ming odešel, Lao Čang zůstal stát na balkonu. Zahleděl se na oblohu, která líně visela nad smogovým oparem města, a pomyslel si: *Děti moje, opravdu vás děda pošle někam, kde noc nikdy nekončí?*

*

Když se král Wen z dynastie Čou vrátil do opuštěného světa *Tří těles*, vycházelo zrovna drobné slunce. Sice příliš nehrálo, alespoň však vrhalo na okolní krajinu jasné světlo. Dokonalá rovina byla úplně prázdná.

„Je tady někdo? Haló!“

Vtom mu zasvitlo v očích, když spatřil, že zpoza obzoru k němu někdo cválá na koni. Jakmile v jezdci zdálky poznal Newtona, začal divoce mávat rukama a rozběhl se k němu. Newton jej rychle dostihl, přitáhl koni uzdu, seskočil na zem a chvatně si upravil paruku.

„Na koho tady voláš? Kdo tu zatracenou hru znovu spustil?“

Král Wen neodpověděl. Jen vzal Newtona za ruku a naléhavě řekl: „Soudruhu, můj drahý soudruhu, poslouchej. Pán nás neopustil. Tedy opustil, ale ne bezdůvodně — a brzy nás zase bude potřebovat. On...“

„Já vím,“ přerušil jej netrpělivě Newton a vytrhl se mu. „Sofony se spojily i se mnou.“

„To tedy znamená, že nám všem poslaly hromadnou zprávu. Výborně. Alespoň se už nestane, že si někdo v organizaci bude uzurpovat kontakt s Pánem.“

„Chceš říct, že organizace pořád existuje?“ Newton si otřel kapesníkem pot z čela.

„Ovšemže existuje. Loajalisté se po globální razii úplně rozpadli a Survivalisté se odtrhli a jsou teď nezávislí. Zbyli jen Adventisté.“

„Ten záťah organizaci očistil. To je dobře.“

„Jelikož jsi tady, musíš být Adventista. Podle všeho jsi ale s organizací ztratil kontakt. Zůstal jsi sám?“

„Znám jen jednoho dalšího soudruha a ten mi dal jen tuhle webovou adresu. Z toho příšerného globálního honu na čarodějnice jsem tak tak vyvázl živý.“

„Ano, z oné epizody za vlády Čchin Š'-chuang-tiho si vzpomínám, že na mizení po anglicku jsi mistr.“

Newton se rozhlédl. „Jsme tady v bezpečí?“

„Samozřejmě. Nacházíme se na dně utajeného víceúrovňového bludiště, které je prakticky neproniknutelné. I kdyby ho náhodou někdo objevil, polohu ostatních uživatelů by nikdy nevypátral. Z bezpečnostních důvodů organizace po razii všechny své pobočky izolovala a vzájemný kontakt omezuje na minimum. Potřebujeme místo, kde bychom se setkávali a nabírali nové členy. A tady je bezpečněji než v reálném světě.“

„Všiml sis, že tlak na organizaci v reálném světě nápadně polevil?“

„Jdou na to chytře. Vědí, že informace o Pánovi, potažmo jeho technologie, jinak než skrze nás nezískají, přestože i tak jsou jejich šance mizivé. Proto nechávají organizaci v omezené míře existovat. Já si ale myslím, že se jim to jednou vymstí.“

„Pán není důmyslný. On ani nechápe, co důmysl znamená.“

„A proto potřebuje nás. Organizace je pro něj cenná a všichni soudruzi by se to měli co nejdříve dozvědět.“

Newton se vyhoupl do sedla. „Dobrá. Musím jít. Jakmile si ověřím, že jsme tady opravdu v bezpečí, tak zůstanu déle.“

„Zaručuji ti, že jsme. Absolutně.“

„V tom případě čekám, že se zde příště sejdem ve větším počtu. Na viděnou.“ S těmi slovy Newton pobídl koně a odcválal za obzor. Než odezněl dusot kopyt, z malého slunce se stala létavice a na krajinu se snesla tma.

*

Luo Ťi ležel malátně v posteli a stále ospalýma očima sledoval, jak se dívka, která se před chvílí osprchovala, obléká. Slunce už stálo vysoko na obloze, zataženými záclonami

pronikalo do pokoje a dívka v jeho světle vypadala jako elegantní stín, jako scéna z černobílého filmu, jehož název Luo Ťi zapomněl. Teď si však chtěl připomenout hlavně její jméno. Jak že se to představila? Jen klid. Nejprve příjmení. Jestli Čang, pak se jmenovala Čang Šan. Anebo Čchen? V tom případě Čchen Ťing-ťing... Ne, to byly ty dvě před ní. Napadlo jej, že si její jméno najde v telefonu, ale ten měl v kapse kalhot, které ležely pohozené na zemi. Navíc se znali jen chvíli a on si ji ještě nestihl uložit. Každopádně se nesměl zeptat přímo. Tu chybu jednou udělal a dopadlo to katastrofálně. A tak obrátil pozornost k televizi, kterou dívka ráno zapnula a ztlumila zvuk. Na obrazovce právě probíhalo zasedání Rady bezpečnosti OSN. Počkat, dnes už se přece neříkalo Rada bezpečnosti. Luo Ťi si však nemohl vzpomenout na nový název. Bude se nad sebou muset zamyslet.

„Dej to hlasitěji,“ houkl. Znělo to odtazitě a chladně, ale to jej v tu chvíli netrápilo.

„Tebe to vážně zajímá?“ opáčila dívka. Sedla si k němu zády a začala se česat, zvuk však nezesílila.

Luo Ťi se natáhl k nočnímu stolku a vzal si z něj zapalovač a cigaretu. Když si zapálil, samou rozkoší vystrčil holé nohy zpod ručníku a blaženě zakroutil velkými palci.

„Podívej se na sebe. To si říkáš vědec?“ Dívka jeho prostoviky sledovala v zrcadle před sebou.

„Mladý vědec,“ odvětil Luo Ťi. „Bez větších úspěchů. Ale to jen proto, že se nesnažím. Ve skutečnosti jsem plný inspirace. Někdy během chvilky vyřeším problém, nad kterým by jiný hloubal celý život... Věř nebo ne, jednou jsem se málem proslavil.“

„Myslíš ten článek o subkultuře?“

„Ale ne. Tehdy jsem pracoval ještě na jedné věci. Založil jsem kosmickou sociologii.“

„Cože?“

„Nauku o mimozemských společnostech.“

Dívka se zahihňala, odložila hřeben a začala se líčit.

„Copak nevíš, jak to vypadá, když se někdo ve vědě proslaví? Všude tě najednou začnou zvat. Byla by ze mě hvězda.“

„Na mimozemšťany je dnes expert kdekdo.“

„K tomu došlo až poté, co se provalilo tohle.“ Luo Ťi kývl bradou na obrazovku, která stále ukazovala diplomaty sedící u velkého kulatého stolu. Pomyslel si, že jde o pěkně dlouhou reportáž. Nebo to byl živý přenos? „Kdysi se vědci o mimozemšťany nezajímali. Probírali se hromadami starých papírů a občas se někdo proslavil. Časem ale ta kulturní nekrofilie veřejnost znudila a vtom jsem přišel na scénu já.“ Luo Ťi vztáhl nahé paže ke stropu. „Kosmická sociologie, mimozemšťané, celé zástupy vesmírných ras. Víc, než kolik je lidí na Zemi. Desítky miliard! Producent jednoho televizního pořadu se mnou chtěl natočit dokumentární seriál, ale pak to všechno prasklo a...“ Luo Ťi s žuchnutím spustil paže k tělu a povzdechl si.

Dívka jej poslouchala jen na půl ucha, protože zároveň četla titulky v televizi. „Ve vztahu k eskapismu necháváme všechna řešení na stole...‘ Co to znamená?“

„Kdo to řekl?“

„Karnov, myslím.“

„Znamená to, že s eskapismem je třeba zatočit stejně tvrdě jako s PTO a že na každého, kdo by chtěl stavět Noemovu archu, platí jediné řízená střela.“

„To je drsné.“

„Ne.“ Luo Ťi zvedl hlas. „Je to ta nejprozíravější možná strategie. Já k ní dospěl už dávno. A i kdyby na ni nedošlo, stejně nikdo nikam nepoletí. Četla jsi *Plovoucí město* od Liang Siao-šenga?“

„Ne. To je ale hodně stará knížka, ne?“

„Jo. Četl jsem ji jako kluk. Šanghaj má spadnout do oceánu a pár úředníků chodí dům od domu a zabavuje

lidem záchranné vesty s tím, že buď přežijí všichni, nebo nikdo. Nejvíc si pamatuju na scénu, kdy nějaká malá holka zavede exekutory k jednomu domu a zavřískne: „Tihle mají ještě jednu!“

„Náfukové jako ty vidí v druhých vždycky jen lůzu.“

„Blbost. Základním axiomem ekonomie je žoldácký instinkt člověka. Bez něj by se celá disciplína zhroutila. Sociologie zatím žádný základní axiom nemá, ale kdyby měla, možná by byl ještě temnější — pravda je akorát od toho, aby na ni padal prach. Ano, malá skupinka by se opravdu mohla odporoučet do vesmíru, ale kdyby ten zbytek věděl, že se tak stane, proč by se pak snažil?“

„Snažil o co?“

„Přemýšlej, proč jsme měli renesanci? Magnu chartu? Francouzskou revoluci? Kdyby lidé dodnes zůstali rozškatulkovaní do společenských tříd, kde by je držela železná pěst zákona, pak by zkrátka pár vyvolených odletělo a všichni ostatní by zůstali a nikdo by s nikým nediskutoval. Kdyby k něčemu podobnému došlo za dynastie Ming nebo Čching, pak já bych samozřejmě odletěl a ty bys zůstala. Dnes to ale nepřichází v úvahu.“

„Co mě se týče, mohl bys odletět třeba hned.“

Nebylo to jen přátelské poškádlení. Luo Ťi věděl, že se jejich vztah vyčerpal. Stejně dopadly všechny jeho románky, nikdy neskončily příliš brzo ani příliš pozdě. S tím, jak měl celý průběh tentokrát pod kontrolou, byl obzvlášť spokojen. Znal ji sotva týden a rozchod dovedl k elegantnímu a hladkému konci, jako když raketa odhodí svůj první stupeň.

Vrátil se k dřívějšímu tématu: „Hele, jen pro tvou informaci, s kosmickou sociologií jsem nepřišel já. Víš, čím to byl nápad? Jsi jediný člověk, kterému to prozradím, tak se nelekni.“

„Neměj péči. Většině toho, co vykládáš, stejně nevěřím. Kromě jednoho.“

„No tak nic... A čemu teda?“

„Vstávej. Mám hlad.“ Dívka zvedla ze země jeho svršky a hodila mu je na postel.

Snídali v hlavní restauraci hotelu. Většina jejich spolustolovníků se tvářila mimořádně vážně a oni občas pochytili útržky hovorů. Luo Ťi jim nechtěl naslouchat, ale stejně byl jako svíčka o letní noci. Slova, jako hmyz nahloučený kolem plamínku, si k němu vždy našla cestu — eskapismus, socializace technologií, PTO, transformace na válečné hospodářství, základna na rovníku, novela Úmluvy o lidských právech, RPO, primární výstražný a obranný pás na nízké oběžné dráze, nezávislý integrovaný mód...

„Žijeme v šíleně nudné době, co?“ prohodil Luo Ťi. Přestal si krájet vajíčko a odložil vidličku stranou.

Dívka přikývla. „To jo. Včera jsem v televizi viděla krajně pitomou soutěž. Ruce na tlačítka.“ V nápodobě uvaděče namířila na Luo Ťiho vidličkou. „Sto dvacet let před soudným dnem bude žít tvoje třináctá generace. Pravda, nebo ne?“

Luo Ťi znovu uchopil příbor a zavrtěl hlavou. „Určitě to nebude moje generace.“ Sepnul dlaně jako v modlitbě. „Má věhlasná rodová linie vymře se mnou.“

Dívka si odfrkla. „Ptal ses, co ti věřím. Tohle. Řekls to už několikrát.“

Proto od něj odchází? Nechtěl se ptát přímo, aby celou věc zbytečně nekomplikoval, ale ona jako by mu četla myšlenky. „Já jsem ale stejná,“ dodala. „Člověka vždycky naštvě, když sám sebe uvidí v druhých.“

„Hlavně v příslušnících opačného pohlaví,“ přikývl Luo Ťi.

„Každopádně pokud si to potřebuješ nějak zdůvodnit... je to nanejvýš zodpovědné rozhodnutí.“

„Jaké rozhodnutí? Nemít děti? No samozřejmě.“ Luo Ťi ukázal vidličkou na hosty u vedlejších stolů, kteří debatovali o ekonomické transformaci. „Umíš si představit, jak

budou jejich potomci žít? Místo školy budou celé dny otročit v docích, kde se budou stavět kosmické lodě, jen v pole-dne budou s kručícím břichem postávat v závodní kantýně, v ruce svírat misku a čekat na svou denní naběračku ovesné kaše... a až vyrostou, narukují do armády.“

„Líp na tom bude i generace soudného dne.“

„Vyjít z továrny rovnou vstříc smrti? Prarodiče poslední generace, kteří ani nemají co do úst? Nic z toho se ale nestane. Dobře víš, jak tvrdohlaví lidi jsou. Vsadím se, že budou vzdorovat do posledního dechu. Jedinou otázkou je, jak přesně nakonec umřou.“

Po snídani vyšli z hotelu do hřejivého náručí ranního slunce. Vzduch voněl sladce a opojně.

„Musím se naučit žít. Byla by strašná škoda, kdybych nedokázal ani to,“ prohodil Luo Ťi s pohledem upřeným na nekonečnou dopravu.

„To se nenaučíš ani ty, ani já,“ odvětila dívka, zatímco očima hledala taxík.

„Pak tedy...“ Luo Ťi se na ni tázavě podíval. Pochopil, že vzpomenout si na její jméno už nebude nutné.

„Sbohem.“ Podali si ruku a krátce se políbili.

„Možná se znovu potkáme.“ Luo Ťi těch slov litoval, sotva je vypustil z úst. Do té chvíle šlo všechno jako po másle, tak proč riskovat komplikace? Jeho obavy však byly zbytečné.

„O tom pochybuju.“ Dívka se otočila tak rychle, že kabelka, kterou měla přehozenou přes rameno, ve vzduchu opsala oblouk. Luo Ťi si ten detail zapamatoval a později si mnohokrát říkal, zda to udělala schválně. Byla to charakteristická kabelka značky Louis Vuitton a dívka s ní mávala vždy, když se otáčela. Tentokrát se však kabelka rozletěla vstříc jeho tváři, a když Luo Ťi instinktivně ucouvl, škobrtl o požární hydrant a spadl naznak na zem.

To mu zachránilo život.

Na ulici před nimi se mezitím odehrála následující scéna: Dva automobily se čelně srazily, ale ještě než zvuk nárazu utichl, řidič malého volkswagenu strhl volant stranou, aby se nabouraným vozům vyhnul, a vřítel se přímo do místa, kde Luo Ťi před chvílí stál. Přední nárazník volkswagenu se mu jen lehce otřel o nohu, kterou měl ještě ve vzduchu. Luo Ťi se na zemi otočil o devadesát stupňů, takže zůstal ležet čelem k zadní části vozu. Těžký, dutý zvuk druhého nárazu neslyšel, jen poté spatřil, jak dívčino tělo přeletělo střechu auta a jako hadrová panenka spadlo na cestu za ním. Kutálelo se po asfaltu a nechávalo za sebou krvavou stopu, která vypadala jako tajná šifra. Když tak Luo Ťi civěl na to rudé písmo, konečně si vzpomněl na její jméno.

*

Čang Jüan-čchaova snacha se chystala родit. Převezli ji na porodní sál, zatímco zbytek rodiny zůstal v čekárně, kde v televizi běžel pořad o zdraví matek a dětí. Čang měl z toho všeho zvláštní hřejivý, lidský pocit, jaký nikdy předtím nezažil — jako skomírající teplo zlaté éry, která přechází v další temný věk.

Do čekárny vešel Jang Ťin-wen. Čang si nejprve pomyslel, že Jang využil příležitosti k usmíření, z výrazu svého souseda však záhy pochopil, že to tak není. Jang ani nepozdravil a vytáhl jej na chodbu. „Tys vážně koupil podíl v tom uprchlickém fondu?“

Čang ho jen zpražil pohledem a otočil se k odchodu, jako by říkal: *Do toho ti nic není.*

„Podívej na tohle,“ nedal se odbýt Jang a strčil mu do ruky noviny. „Jsou dnešní.“ Na přední straně se vyjímal tučný titulek:

OSN na zvláštním zasedání schválila Rezoluci č. 117, která staví eskapismus mimo zákon

Čang si pozorně přečetl začátek článku pod titulkem:

Valné shromáždění Organizace spojených národů dnes na svém zvláštním zasedání velkou většinou schválilo rezoluci, podle níž eskapismus porušuje mezinárodní práva. Rezoluce ostře odsuzuje vzájemnou řevnivost a nepokoje, které eskapismus v lidských společnostech vyvolává, a prohlašuje, že hnutí je z pohledu mezinárodního práva zločinem proti lidstosti. Rezoluce vyzývá členské státy k neprodlenému přijetí odpovídající legislativy, která eskapismu učiní přítrž.

Čínský delegát v tiskovém prohlášení zopakoval postoj čínské vlády a potvrdil, že Čínská lidová republika Rezoluci č. 117 jednoznačně podporuje. Tlumočil také závazek, že čínská vláda bezodkladně vypracuje zákonný rámec, jehož prostřednictvím bude bojovat proti šíření eskapismu. Na závěr konstatoval: „V dnešní nesnadné době musíme pěstovat a strážít jednotu mezinárodního společenství a hájit její zásadu, že rovné právo na přežití mají všichni lidé na Zemi. Naše planeta je společným domovem všeho lidstva a my ji nesmíme opustit.“

„Proč... proč to dělají?“ vykřikl ze sebe Čang.

„To je přece jasné. Trochu se nad tím zamysli a pochopíš, že útek do vesmíru nikdy nebyl reálnou možností. Nikdo by nevyřešil zásadní dilema — kdo poletí a kdo zůstane. Tady nejde o normální nerovnost. Je to otázka přežití. A ať už by uprchli páni, nebo kmáni, někdo by vždycky zůstal a to by znamenalo rozvrat základního morálního a hodnotového systému. Lidská práva a rovnost mají hluboké kořeny. A nerovnost mezi živými a mrtvými je ze všech ta nejhorší. Lidé a národy, které se nedostaly mezi hrstku vyvolených, by jen naseděly s rukama v klíně a nečekaly na smrt, zatímco jiní by se zabydlovali v únikové lodi. Mezi oběma stranama by rostlo napětí tak dlouho, až by vypukl globální chaos a pak

by neletěl nikdo nikam! Rezoluce OSN je prozíravá. Kolik peněz jsi v tom fondu utopil, Lao Čangu?“

Čang roztřesenou rukou vylovil z kapsy telefon. Vyťukal Š' Siao-mingovo číslo, to však bylo nedostupné. Podlomila se mu kolena. Opřel se zády o stěnu a sesul se do sedu. Do fondu investoval čtyři sta tisíc jüanů.¹¹

„Zavolej policii! Jedno ten Š'ho kluk netuší — Lao Miao si našel, kde pracuje jeho táta. Neboj, tomu šejdři to neprojde.“

Ale Čang jen zakroutil hlavou a s povzdechem řekl: „Než ho najdeme, budou peníze dávno v čudu. Co řeknu rodině?“

Vtom se ozval dětský pláč a sestra zavolala: „Číslo devatenáct — je to chlapec!“ Čang vyskočil a rozběhl se do porodního sálu, jako by všechno ostatní bylo najednou nepodstatné.

Za těch třicet minut, co čekal na svého vnuka, přišlo na svět deset tisíc novorozeňat a jejich společný křik zněl jako tragický chór. Zlatý věk, který započal v osmdesátých letech minulého století, se chýlil ke konci a lidstvo vstupovalo do dlouhého, úmorného období krize.

*

Luo Ťi nevěděl nic víc, než že se nachází ve stísněné místnosti pod zemí. Hluboko pod zemí. Cestou výtahem — byl to vzácný muzejní kousek, který se ovládal ručně pomocí páky — napočítal do desíti. Deset pater pod povrchem! Znovu se rozhlédl kolem. Dvě samostatná lůžka, spartánský nábytek a starobylý psací stůl. Místnost působila spíše jako kancelář dozorce než vězeňská cela. Podle všeho byla dlouho neobývaná, a přestože povlečení bylo nové, ostatní nábytek byl zaprášený a vydával vlhký, zatuchlý pach.

11 Zhruba půldruhého milionu korun — pozn. překl.

Dveře se otevřely a dovnitř vešel podsaditý muž ve středních letech. Unaveně na Luo Ťiho kývl. „Doktore Luo, budu vám dělat společnost. I když vzhledem k tomu, že jste k nám zrovna přišel, tak po stropě asi ještě nelezete.“

Zrovna jste k nám přišel. Luo Ťi se zamračil. Nebylo by přesnější říct „zrovna vás sem poslali“? Svěsil ramena. Jeho tušení se potvrdilo. Muži, kteří jej sem přivedli, se sice chovali slušně, ale on už neměl pochyb o tom, že byl zatčen.

„Vy jste od policie?“

Muž přikývl. „Býval jsem. Jmenuju se Š' Čchiang.“ Posadil se na postel a vytáhl z kapsy krabičku cigaret. *Kouř se v téhle uzavřené místnosti nebude mít kam rozptýlit*, pomyslel si Luo Ťi, ale neřekl nic. Jako by mu četl myšlenky, se Š' Čchiang rozhlédl a řekl: „Měla by tu někde být ventilace.“ Pak zatáhl za provázek vedle dveří a odkudsi se ozvalo hučení větráku. Vypínač na provázek byl dnes už také raritou. A v rohu se krčil starý telefon s kruhovou číselnicí, zavátý prachem. Š' Čchiang mu podal cigaretu, kterou si Luo Ťi bez zaváhání vzal.

Když si oba zapálili, Š' Čchiang prohlásil: „Ještě je brzo. Popovídáme si, co říkáte?“

„Klidně se ptejte,“ odtušil Luo Ťi a vyfoukl oblak kouře.

„Na co?“ Š' Čchiang na něj vrhl překvapený pohled.

Luo Ťi vyskočil z postele a mrštil cigaretou o zem. „Jak můžete podezřívat zrovna mě? Copak není jasné, že šlo o nehodu? Dvě auta se nabourala a ji srazilo třetí, které se té bouračce chtělo vyhnout. To snad nemusíte vyšetřovat!“ Luo Ťi v napůl nevěřicím, napůl prosebném gestu rozpřáhl ruce.

Š' Čchiang k němu vzhlédl. V unavených očích mu na jednu zajiskřilo, jako by se za jeho obvyklým úsměvem probudila neviditelná lstivost, vybroušená léty praxe. „To jste řekl vy, ne já. Mí nadřízení mě varovali, abych nic ne-

říkal, a já ani nic nevím. A to jsem si myslel, že si nebudeme mít o čem povídat. No tak, sedněte si.“

Luo Ťi si však nesedl. Probodl Š' Čchianga pohledem a pokračoval: „Znal jsem ji sotva týden. Potkali jsme se v baru vedle univerzity, a když se stala ta nehoda, ještě jsem si pořád nepamatoval, jak se vlastně jmenuje. Můžete mi prozradit, kde jste přišli na to, že bych v tom mohl mít prsty?“

„Vy jste si nepamatoval, jak se jmenuje? Nedivím se, že vám bylo jedno, když umřela. Připomínáte mi jednoho známého, taky vědátora.“ Š' Čchiang se uchechtl. „To musí být zábavný život, doktore, balit ženské na každém rohu. A jaké!“

„Je to snad zločin?“

„Jasně že není. Já akorát závidím. V práci se držím jednoho pravidla — nikdy nikoho nesuď. Na ulici musím jednat s typy, se kterými není radno si zahrávat. Kdybych jim neustále chodil za patama a sekýroval je: ‚Podívej, cos provedl! Co by na to řekli rodiče? A co společnost?‘, to už bych je mohl rovnou na setkání fackovat.“

„Já bych raději zůstal u tématu, pane Š'. Opravdu si myslíte, že jsem ji zabil?“

„Tak vidíte, zase s tím začínáte. Dokonce mluvíte o vraždě. Přitom já si chtěl jen popovídat. Kam spěcháte? Vidím, že v tomhle vůbec neumíte chodit.“

Luo Ťi zíral na Š' Čchianga a na krátkou chvíli byl jediným zvukem v místnosti šum větráku. Pak se skřehotavě zasmál a zvedl ze země svou cigaretu.

„Doktore, můj drahý doktore,“ řekl Š' Čchiang. „Osud nás svedl dohromady. Šestnáct mých případů skončilo trestem smrti, abyste věděl. Ke křeslu jsem jich osobně doprovodil devět.“

Luo Ťi mu podal nedokouřenou cigaretu. „Mě rozhodně doprovázet nebudete. A teď mi prokažte laskavost a zavolejte mi právníka.“

„Výborně, doktore!“ zvolal Š' Čchiang a plácl Luo Ťiho po rameni. „Rozhodnost je vlastnost, kterou já respektuju.“ Pak vstal a zblízka se mu podíval do očí. „Cenu za sympatáka roku sice nevyhrajete, ale to, co se vám stalo...“ Š' Čchiang zakroutil hlavou. „Já jsem vám přišel pomoci, abyste věděl. Znáte ten vtip? Cestou k šibenici si odsouzenec povzdechne, že bude přšet, a kat mu říká: ‚Co ty si stěžuješ? To my budeme muset do deště, až bude po všem!‘ Takhle musíme oba brát to, co nás brzo čeká. Ale jak říkám, na to je pořád čas. Měl byste se trochu prospat.“

„O čem to mluvíte? Co nás čeká?“ Luo Ťi na Š' Čchianga upíral nechápavý pohled.

Vtom se ozvalo zaklepání a dovnitř vstoupil mladý muž s bystrými očima. Na zem postavil kufřík a prohlásil: „Kapitáne Š', změna plánu. Odcházíme hned.“

*

Čang Pej-chaj zlehka strčil do dveří nemocničního pokoje. Jeho otec se v polosedu opíral o polštář a vypadal lépe, než Čang čekal. Zlaté paprsky zapadajícího slunce, které do pokoje pronikaly oknem, mu do tváří vracely trochu barvy, a on díky tomu už nepřipomínal živou mrtvolu jako posledně. Čang si pověsil služební čepici na věšák vedle dveří a sedl si na židli u postele. Nezeptal se, jak se otec cítí, protože by mu starý admirál odpověděl na rovinu a o to teď Čang nestál.

„Táto, narukoval jsem ke kosmickým silám.“

Jeho otec pouze přikývl. Mlčení mezi nimi bylo výmluvnější než slova. Čangův otec jej vychovával většinou v tichu a slova používal jen jako tečky mezi odmlkami. Právě otec z něj udělal muže, kterým nyní byl.

„Přesně jak jsi čekal. Kosmické síly stavějí hlavně na námořnících. Říkají, že teorie a praxe války ve vesmíru bude nejpodobnější té námořní.“

Otec znovu přikývl. „To je dobře.“

„Co mi tedy radíš?“

Konečně jsem se odhodlal, táto. Vyslovil jsem otázku, kvůli níž jsem celou noc nespál, na kterou jsem sbíral odvahu. Trochu jsem zaváhal, když jsem tě viděl, protože jsem věděl, že tě tou otázkou zklamu, víc než kteroukoli jinou. Vzpomínám si, že když jsem po škole nastoupil k flotile jako námořní kadet, řekl jsi mi: „Pej-chaji, máš před sebou dlouhou cestu. Říkám ti to, protože ti ještě pořád bez problémů rozumím, což znamená, že tvá mysl je stále příliš prostá, málo sofistikovaná. Jakmile ti přestanu rozumět a ty do mě naopak uvidíš jako do studánky, pak teprve poznáš, že jsi dospěl.“ Já jsem nakonec dospěl, jak jsi předpověděl, a tys už nepoznal na první pohled, co si myslím. Víím, že tě v tu chvíli muselo aspoň trochu píchnout u srdce. Z tvého syna každopádně vyrostl muž, v jakého jsi doufal — člověk, který není v kolektivu kdovíjak oblíbený, ale který obstojí ve složitém a nebezpečném světě vojenského námořnictva. A když jsem ti teď položil tu otázku, určitě sis pomyslel, že těch třicet let výchovy a tréninku přišlo vniveč, že se v klíčové chvíli něco pokazilo. Přesto tě prosím o radu, táto. Tvůj syn není takový hrdina, jak sis možná představoval. Porad' mi, poprvé a naposled.

„Pořádne se zamysli,“ odušil otec.

Dobře, odpovéděl jsi. Řekl jsi těmi třemi slovy mnohé, víc, než by jiný řekl třiceti tisíci. Věř mi, že si je беру k srdci. Tentokrát ale potřebuju něco konkrétnějšího. Je to důležité.

„A až se zamyslím, co pak?“ hlesl Čang. Oběma rukama svíral prostěradlo a dlaně i čelo měl zbrocené potem.

Odpusť, táto. Když už jsem tě jednou zklamal, snad můžu zajít ještě dál, snad můžu být zase jednou kluk.

„Pej-chaji, nic jiného ti poradit neumím. Nejprve se nad tím dlouze a důkladně zamysli,“ odpověděl otec.

Díky, táto. Promluvil jsi naprosto jednoznačně a já to pochopil.

Čang pustil prostěradlo a vzal otce za kostnatou ruku. „Táto, poslyš, na moře už se nikdy nevrátím. Můžu teď za tebou chodit třeba každý den.“

Jeho otec se usmál, ale zavrtěl hlavou. „Není to nic vážného. Soustřeď se na práci.“

Povídali si pak ještě dlouho, nejprve o rodině a potom o založení kosmických sil, a Čangův otec přispěl řadou nápadů, včetně hrstky doporučení ohledně Čangovy budoucí kariéry. Oba si zaspekulovali o tvaru a rozměrech kosmických válečných lodí, o možných podobách kosmické výzbroje, a dokonce o tom, zda se Mahanova teorie námořní moci vztahuje i na vesmírné bitvy...

Jejich hovor už však postrádal váhu. Otec a syn si zkrátka vyšli na slovní procházku. Všechno důležité padlo v oněch čtyřech větách, které si vyměnila jejich srdce:

„Pořádně se zamysli.“

„A až se zamyslím, co pak?“

„Pej-chaji, nic jiného ti poradit neumím. Nejprve se nad tím dlouze a důkladně zamysli.“

Venku se setmělo a Čang Pej-chaj se rozloučil. Než vyšel z pokoje, otočil se na prahu a zadíval se na svého otce zahaleného stínem. Přimhouřil oči a všiml si posledního útržku denního světla na protější stěně. V těch chvílích, těsně před vyhasnutím, bylo soumravné slunce nejkrásnější. A poslední paprsky slunce dopadaly také na rozbouřený, rozlícený oceán kdesi venku, mohutné sloupce světla si razily cestu rozvířenou oblačností na západě a na hladině kreslily ohromné zlaté skvrny, připomínající okvětní lístky spadlé z nebe. Nad zbytkem světa, černým jako noc, se však stahovala temná mračna a mezi nebem

a zemí visela bouře jako opona bohů. Stříbrné spršky na vrcholcích vln, podobné zasněženým horám, osvětlovaly jen občasné blesky. Jedním ze zlatých lístků se prodíral torpédoborec, který jen ztěžka zvedal před' ze sedla mezi vlnami. Nakonec však s triumfálním zahřměním prorazil vodní zeď a gejzír, který se od něj zvedl vysoko nad hladinu, žíznivě hltal karmínové světlo soumraku jako obří dravý pták, který vztahuje k nebi nesmírná třpytivá křídla.

Čang Pej-chaj si nasadil čepici se znakem Kosmických sil ČLOA a pomyslel si: *Táto, víš, že uvažujeme stejně. Šťěstěna se na mě usmála. Našemu rodu sice nepřinesu slávu, ale tobě dám klid v duši.*

*

„Pane Luo, převlékněte se, prosím,“ řekl mladý muž. Poklekl ke svému kufříku na zemi a otevřel jej. Choval se sice dokonale slušně, Luo Ťi se však nemohl zbavit vágního nepříjemného pocitu, jako kdyby spolkl mouchu. Pak však spatřil, že mladík z kufříku nevytáhl vězeňskou uniformu, nýbrž obyčejnou hnědou vestu. Vzal si ji a důkladně prohmatal její hrubý materiál. Š' Čchiang a jeho společník si oblékli podobné vesty jiných barev.

„Tak šup. Je pohodlná a prodyšná. Ne jak ty staré hadry, co jsme museli nosit. V těch se člověk potil jak dveře od chlíva,“ řekl Š' Čchiang.

„A je neprůstřelná,“ dodal mladík.

Copak mě chce někdo zabít? pomyslel si Luo Ťi, zatímco se převlékal.

Všichni tři vyšli z cely do chodby a zamířili k výtahu. Strop lemovalo hranaté kovové potrubí a Luo Ťi prošel kolem řady těžkých zavřených dveří. Na jedné skvrnitě zdi si povšiml vybledlého nápisu. Ten byl zčásti už nečitelný,

Luo Ťi jej však dobře znal: „Kopej hluboké tunely, shromazďuj bohaté zásoby obilí, neprahni po moci.“¹²

„Civilní protiletectký bunkr?“ prohodil.

„Ne tak ledajaký — protiatomový. Dnes ale dávno mimo provoz. Kdysi musel být člověk někdo, aby se sem dostal.“

„Takže jsme... v Západních horách?“ zeptal se Luo Ťi, ale ani Š' Čchiang, ani mladík neodpověděli. Luo Ťi o tajemném armádním štábu dosud slyšel jen zvěsti. Všichni tři vstoupili do starého výtahu a okamžitě se rozjeli vzhůru, za doprovodu ohlušujícího skřípění. Výtah obsluhoval voják Lidové ozbrojené policie se samopalem přes rameno. Podle všeho to byl jeho první den v práci, takže nad ovládacími prvky chvíli tápal, než se výtah konečně zastavil v patře -1.

Když vyšli z kabiny, ocitli se v prostorné hale s nízkým stropem, připomínající podzemní parkoviště. Stálo zde několik řad vozů, včetně pár nastartovaných, které do vzduchu vypouštěly páchnoucí zplodiny. Mezi auty postávali nebo popocházeli lidé. Scénu osvětloval jediný reflektor ve vzdáleném rohu, takže hala tonula v šeru a lidé vypadali jako temné stíny. Jen když překřížili světlo reflektoru, viděl Luo Ťi, že jsou to po zuby ozbrojení vojáci. Někteří cosi hulákali do vysílaček, aby je bylo přes bručení motorů slyšet. V hlase jim znělo napětí.

Š' Čchiang provedl Luo Ťiho dvěma řadami vozů a mladík jim šel v patách. Jas osamělého reflektoru a tlumený ruměnc z adních světel aut kreslily Š' Čchiangovi na zádech vířivý kaleidoskop barev a Luo Ťi si při tom vybavil

12 V čínských městech se počátkem šedesátých let minulého století začaly hloubit rozsáhlé sítě podzemních tunelů, které měly sloužit jako útočiště před nepřátelskými nálety. Tento slogan, parafráze rady od zakladatelů dynastie Ming, byl zveřejněn na příkaz předsedy Maa v lednu 1973 v novoročním redakčním úvodníku oficiálního listu komunistické strany *Lidový deník*.

zšeřelý bar, kde se před týdnem seznámil se svou poslední dívkou.

Š' Čchiang jej zavedl k jednomu z aut, otevřel dveře a pokynul mu, aby si nastoupil. Vůz byl prostorný, z okrajů abnormálně malých oken však bylo znát, jak silný má plášť. Pancéřované auto s drobnými, tónovanými skly — zřejmě na ochranu proti výbušnínám. Š' Čchiang nechal dveře otevřené a Luo Ťi slyšel, jak se baví se svým mladým společníkem.

„Kapitáne Š', právě volali, že trasa je prověřená. Všechny hlídky jsou na svých místech.“

„Ta trasa je moc složitá. Podařilo se nám jen pár rychlých průjezdů. To mě moc neuklidňuje. A co se hlídek týče — znovu říkám, že musíš uvažovat jako oni. Kdybys byl na jejich straně, kde by ses schovával? Prober to znovu s odborníky od Lidové ozbrojené policie. Mimochodem, jak vypadá plán předání?“

„To neřekli.“

Š' Čchiang zvýšil hlas. „Pitomci. Tak důležitou část přece nemůžou nechat nedořešenou.“

„Kapitáne Š', nadřízení podle všeho chtějí, abychom celou cestu jeli za nimi.“

„Já za něma můžu jet třeba celý život, ale dřív nebo později dojde na předání a někde je třeba udělat čáru a říct, kdo je za co zodpovědný. Všechno, co se stane předtím, je na nás, a všechno, co potom, na nich.“

„No, to neřekli...“ Mladík se zatvářil rozpačitě.

„Čengu, myslíš, že mi ušlo, jak tady od povýšení Čchang Wej-s'ho chodíš jak spráskaný pes? Že nevidím, jak se na nás jeho bývalí podřízení dívají skrz prsty? My si ale musíme zachovat sebeúctu. Co si o sobě, hergot, myslí? Byli někdy pod palbou? Vystřelili někdy na někoho? Ta jejich parta minule vytahala z rukávu tolik technických hraček, že to tam vypadalo jak v cirkuse. Dokonce nasadili systémy

včasného varování. Kdo ale nakonec našel velitelku a její ekipu? My. Získali jsme si tím respekt. Víš, kolika lidem jsem musel vymluvit díru do hlavy, než jsem vás sem všechny přetáhl? Akorát si teď říkám, jestli ti to spíš neublížilo.“

„Kapitáne Š', to neříkejte.“

„Doba je zlá. Uvědomuješ si to vůbec? Morálka není, co bývala. Všichni házejí vlastní sračky na druhé, takže se musíš mít na pozoru... Já to táhnu dál, protože se bojím, jak dlouho ještě vydržím. Bojím se, že všechno jednou spadne do klína tobě.“

„Kapitáne Š', tu nemoc byste neměl podceňovat. Copak vám nadřízení nenaplánovali hibernaci?“

„Nejdřív musím dořešit pár věcí. Rodina, práce... Nebo si myslíš, že jste mi ukradení?“

„O nás si nedělejte starost. Zdraví je na prvním místě. Ráno vám zase krvácely dásně.“

„To nic není. V životě jsem měl vždycky štěstí. To bys měl sám vědět nejlíp. Minule po mně třikrát vystřelili a třikrát vedle.“

Auta na začátku kolony se dala do pohybu. Š' Čchiang nastoupil a zavřel dveře, a když se rozjelo sousední auto, to jejich vyrazilo za ním. Š' Čchiang zatáhl závěsy na obou stranách, a jelikož zadní a přední sedadla dělila neprůhledná přepážka, Luo Ťi zůstal zcela odříznutý od výhledu ven. Š' Čchiangova vysílačka během jízdy neustále cvrkala, jeho mumlavým, úsečným větám však Luo Ťi nerozuměl.

Po chvíli se otočil k Š' Čchiangovi a prohodil: „Je to složitější, než jste říkal.“

„No jo. V dnešní době je všechno složitější,“ odušil Š' Čchiang nepřítomně, jelikož se stále soustředil na brebentění ve vysílačce. Dál spolu po zbytek cesty nepromluvíli.

Jízda proběhla hladce a asi po hodině zastavili. Š' Čchiang vystoupil, pokynul Luo Ťimu, aby zůstal sedět, a pak za-

bouchl dveře. Luo Ťi uslyšel jakýsi hřmot, který jako by přicházel odkudsi nad vozem. Po několika minutách Š' Čchiang znovu otevřel a Luo Ťi vystoupil. Zjistil, že jsou na letišti. Hřmot přerostl v burácení. Luo Ťi vzhlédl ke dvěma helikoptérám nad hlavou, které byly od sebe odvrácené, jako by otevřené prostranství kolem monitorovaly. Přímou před sebou Luo Ťi spatřil velké letadlo, podle všeho osobní, jen bez výsostných znaků či jiných identifikačních prvků. K autu připluly samohybné schody a Luo Ťi i Š' Čchiang po nich vyběhli na palubu letadla. Když se Luo Ťi otočil a vylhlédl ze dveří, jimiž právě prošel, okamžitě jej upoutaly stíhačky seřazené na parkovací ploše v dálce. Pochopil, že letiště není civilní. O kousek blíž spatřil vozy z jejich konvoje a vojáky, kteří z nich vyskákali a letadlo obstoupili v kruhu. Smrákalo se a v zapadajícím slunci letoun na vzletovou dráhu před sebou vrhal dlouhý stín, jako obří vykřičník.

Luo Ťi se Š' Čchiangem vešli do kabiny pro pasažéry, kde je přivítali tři muži v tmavých oblecích a provedli je přední, zcela prázdnou částí kabiny se standardními čtyřmi řadami sedadel do prostřední části. V té se nacházela vcelku prostorná pracovna a ještě jedna suita, za jejímiž polootevřenými dveřmi byla vidět ložnice. Nábytek byl obyčejný, ale čistý a úhledný — nebýt zelených bezpečnostních pásů na pohovce a křeslech, Luo Ťi by ani nepoznal, že je v letadle. Věděl, že v celé zemi funguje jen hrstka nájemných letounů tohoto typu.

Dva z trojice mužů, kteří je sem přivedli, prošli protějšímými dveřmi do zadní části. Zůstal s nimi jen ten nejmladší, který Luo Ťimu řekl: „Sedněte si, kam chcete, musíte být ale připoutaní — nejen při vzletu, ale celou cestu. Kdybyste si chtěl zdřímnout, zapněte si i spací popruh. Na palubě nesmí zůstat nic nepripevněného. Neopouštějte, prosím, své sedadlo nebo palandu bez souhlasu kapitána. Tady máte tlačítko interkomu. V každém sedadle i palandě je jedno.

Přidržte ho a mluvte. Kdybyste něco potřeboval, kdykoli se s námi spojte.“

Luo Ťi vrhl nechápavý pohled na Š' Čchiang, který jen odušil: „Možná budeme muset přetrpět pár speciálních manévřů.“

Mladík přikývl. „Přesně tak. Kdybyste měl nějaký problém, hned mi ho, prosím, hlase. Jmenuji se Siao Čang. Jakmile budeme ve vzduchu, přinesu vám večeři.“

Když Siao Čang odešel, Luo Ťi a Š' Čchiang se posadili na pohovku a připoutali se. Luo Ťi se rozhlédl. Kromě kulatých oken a mírně oblých stěn vypadala pracovna tak normálně, až mu přišlo bizarní, že má v obyčejné kanceláři kolem břicha bezpečnostní pásy. Hluk a vibrace mu však brzy připomněly, že je na palubě letadla rolujícího po vzletové dráze. Za dalších několik minut přešel hukot ve kvílení a následné zrychlení zatlačilo oba muže do opěradel. Pak vibrace zdola ustaly a podlaha se naklonila. Zatímco letoun stoupal k nebi, slunce, které již zašlo za obzor, znovu zasvitlo v oknech — totéž slunce, které se před deseti minutami dotklo posledními paprsky dne stěny nemocničního pokoje Čang Pej-chajova otce.

*

Když Luo Ťiho letoun dospěl k pobřeží, Wu Jüe a Čang Pej-chaj deset tisíc kilometrů pod ním opět spočinuli pohledem na nedokončeném trupu *Tchang*. Luo Ťi oběma vojákům nikdy nebyl blíže — a nikdy už ani nebude.

Ohromná letadlová loď se stejně jako minule koupala v měkkém světle soumraku. Spršky svářečských jisker se tentokrát zdály méně početné a reflektory, které loď osvětlovaly, byly mnohem tlumenější. A byl tu ještě jeden rozdíl — ani Wu Jüe, ani Čang Pej-chaj už nesloužili u námořnictva.

„Slyšel jsem, že sekce výzbroje celý projekt *Tchang* zrušila,“ prohodil Čang.

„Co my s tím máme společného?“ odtušil Wu Jüe studeně a přešel pohledem od *Tchang* k posledním paprskům slunce na západě.

„Od chvíle, co jsme nastoupili ke kosmickým silám, jsi věčně nabručený.“

„Však ty víš proč. Odjakživa mi čteš myšlenky, občas lépe než já sám, a pak mi vysvětluješ, co si doopravdy myslím.“

Čang se otočil k Wuovi. „Deprimuje tě, že jdeš do války, kterou nemůžeme vyhrát. Žárliš na poslední generaci lidí, která jako první uvidí bitvu mezi hvězdami, kde také spolu se svou flotilou zůstane pohřbená. Nemůžeš překousnout, že obětuješ celý život beznadějněmu snažení.“

„Máš pro mě nějakou radu?“

„Ne. Technofetišismus a technologický triumfalismus v tobě zapustily hluboké kořeny a já jsem dávno pochoopil, že tě nezměním. Dovedu akorát minimalizovat škody, které může takové uvažování napáchat. Kromě toho si nemyslím, že lidstvo nevyhnutelně spěje k porážce.“

Wu Jüeho studený výraz rázem roztál. „Pej-chaji, tys přece býval pragmatik. Veřejně jsi vystupoval proti stavbě *Tchang* a zpochybňoval jsi budování oceánské flotily s globálním dosahem, protože by to neodpovídalo naší ekonomické síle. Vždy jsi tvrdil, že naše námořnictvo by mělo zůstat v příbřežních vodách a spoléhat se na podporu pozemních sil, což někteří mladí horkokrevní kolegové posměšně označovali za želví strategii. Ale ty sis stál na svém... Odkud tedy bereš jistotu, že můžeme vyhrát válku v kosmu? Vážně si myslíš, že dřevěné veslice můžou potopit letadlovou loď?“

„Po vyhlášení nezávislosti mělo nově zřízené námořnictvo také jen dřevěné lodě a dokázalo s nimi potopit

torpédoborce nacionalistů. A ještě předtím se kolikrát stalo, že naše kavalerie porazila nepřátelské tanky.“

„Snad si vážně nemyslíš, že tyhle zázraky můžou nahradit obvyklou vojenskou teorii?“

„Ve vesmíru nám žádné obvyklé teorie nepomůžou.“ Čang Pej-chaj zvedl ukazováček. „Tam se budeme muset spolehnout na důvtip.“

Wu Jüe se na něj ušklíbl. „Máš nějaký geniální plán, se kterým by ses mi mohl svěřit?“

„O vesmírných bitvách pochopitelně nic nevím, ale pokud je chceš přirovnat k veslicím a letadlovým lodím, pak mám za to, že hlavní je odvaha k činu a víra ve vítězství. Veslice může dopravit skupinku potápěčů na místo, kterým bude letadlová loď proplouvat. Až se nepřátelská flotila přiblíží na dohled, potápěči se spustí do vody a veslice se vzdálí. Nakonec potápěči ke dnu letadlové lodi připevní magnetické miny a potopí ji... Taková operace by samozřejmě byla krajně složitá, ale ne neproveditelná.“

Wu Jüe přikývl. „Slušný plán. I když to není žádná novinka. Za druhé světové tak Britové zkusili potopit *Tirpitz*, akorát pomocí miniponorky. A v osmdesátých letech, za falklandské války, se argentinské speciální jednotky vypravily do Španělska s nákladem italských magnetických min a pokusily se vyhodit do vzduchu britskou loď zakotvenou v Gibraltaru. Asi víš, jak dopadli.“

„My ale nemáme jenom dřevěné veslice. Dvojice potápěčů by se mohla ukrýt pod hladinou s malou atomovou bombou o síle jedné nebo dvou kilotun, která by letadlovou loď nejen potopila, ale rovnou rozmetala na molekuly.“

„Někdy máš opravdu bujnou představivost,“ podotkl Wu Jüe s úsměvem.

„Proto věřím ve vítězství.“ Čang Pej-chaj se zahleděl na *Tchang* a v očích mu zasvitly vzdálené spršky svářečských jisker.

Také Wu Jüe stočil pohled k letadlové lodi a před očima mu vyvstala nová vize: *Tchang* už nepřipomínala rozvaliny starobylé pevnosti, nýbrž pravěký útes posetý hlubokými jeskyněmi a občasné jiskry byly jako mihotavé plameny dávných ohňů.

*

Po vzletu a během večere se Luo Ťi kapitána Š' nevyptával, kam mají namířeno a oč vlastně jde. Usoudil, že kdyby mu Š' Čchiang chtěl něco prozradit, dávno by to udělal. V jedné chvíli si odepnul pás, vstal ze sedadla a vyhlédl z okna, i když věděl, že je venku noc, ale Š' Čchiang k němu přistoupil a okenní stínidlo znovu stáhl s tím, že v té tmě stejně není nic vidět.

„Co kdybychom si ještě chvíli povídali a pak šli spát. Co říkáte?“ řekl kapitán a vytáhl z krabičky cigaretu. Hned ji však zastrčil zpátky, když si uvědomil, že je na palubě letadla.

„Spát? Takže poletíme dlouho?“

„To je fuk. Máme tady postele, tak toho využijme, no ne?“

„Vy mě máte akorát dopravit do cíle a tím to pro vás hasne, že?“

„Vy si máte na co stěžovat. To nás čeká ještě zpáteční cesta!“ Š' se zazubil od ucha k uchu, jako by ho vlastní chytrá replika nesmírně potěšila. Zjevně se vyžíval v šibeničním humoru. Pak však zvážněl: „Já o tom vašem výletu vím jen o chlup víc než vy. A ani to vám nemůžu říct. Jen klid. Po předání se všechno určitě dozvíte.“

„Lámu si s tím hlavu už celé hodiny, ale zatím mám jediné vysvětlení.“

„Tak ven s ním. Schválně, jestli nás napadá to samé.“

„Ta holka, která zemřela, neměla žádné zvláštní konexe. Což znamená, že je má některý její známý nebo příbuzný.“

Luo Ťi o rodinách svých milenek nikdy nic nevěděl. Zásadně se jich nevyptával, a i když mu samy něco prozradily, hned to zapomněl.

„Kdo? Jo, ta vaše holka? Tu pusťte z hlavy, stejně vás nezajímá. Anebo pokud na ni mermomocí chcete myslet, vybavujte si třeba celebrity, kterým byla podobná.“

Luo Ťi se zamyslel, ale nikdo ho nenapadal.

„Poslyšte, příteli, umíte blafovat?“ zeptal se Š' Čchiang. Luo vyzníval jistou pravidelností v tom, jak jej kapitán oslovuje. Když vtipkoval, říkal mu „doktore“, a když mluvil vážně, tak „příteli“.

„Bude se mi to v budoucnu hodit?“

„No samozřejmě... Co kdybych vás to aspoň zběžně naučil? Sám nejsem žádný mistr, to se rozumí, v mé branži musí člověk umět spíš pravý opak — prokouknout pohádky druhých. Ale můžu vám prozradit pár triků z výsledkové místnosti. Možná díky nim jednoho dne pochopíte, co se vám to vlastně děje. Jde samozřejmě jen o začátečnickou látku. Učit vás cokoli složitějšího by bylo těžké. Začneme tou nejmírnější a také nejjednodušší metodou — říká se jí Seznam. Vyšetřovatel si sepiše seznam otázek souvisejících s případem a pak je pěkně jednu po druhé položí podezřelému. Všechny odpovědi si zaznamená, načež začne znovu od začátku a zaznamená si i druhou sadu odpovědí. V případě potřeby může některé otázky opakovat. Nakonec se přepisy odpovědí porovnají, a pokud se u některé otázky liší, znamená to, že podezřelý lže. Je to velmi prostá metoda, ale nepodceňujte ji. Zabírá spolehlivě na každého, kdo neprošel speciálním výcvikem. Proti Seznamu existuje jediná účinná obrana — mlčení.“ Š' Čchiang si během řeči znovu vytáhl cigaretu a nevědomky si s ní pohrával, ale pak ji opět zastrčil zpátky.

„Proč se jich nezeptáte?“ nadhodil Luo Ťi. „Je to soukromý let, kouření by neměl být problém.“

Při vysvětlování Seznamu Š' Čchiang viditelně ožil a to vyrušení jako by jej trochu otráвило. Luo Ťiho napadlo, že kapitán svou přednášku buď myslel vážně, nebo měl opravdu hodně zvláštní smysl pro humor. Š' Čchiang stiskl tlačítko interkomu vedle pohovky a Siao Čang mu řekl, ať klidně kouří. A tak si oba zapálili.

„Druhá metoda už tak mírná není. Popelník máte hned vedle, je zapuštěný do opěrky, stačí ho vytáhnout. Přesně tak. Metoda se jmenuje Černá a bílá. Je trochu složitější a neobejde se bez spolupráce několika lidí. Nejdřív na vás naběhnou zlí policajti, většinou nejméně dva, a ti jsou hodně drsní. Zpracovávají vás slovně i tělesně. Je v tom záměr — chtějí vás nejenom vystrašit, ale taky ve vás vzbudit pocit, že jste úplně sám, že se proti vám spikl celý svět. Pak přijde hodný policajt, jenom jeden, a ten se tváří jak mílius. Na zlé policajty začne volat, že jste taky člověk, že máte svá práva a že se chovají jak zvířata. Oni odseknou, aby si trhl nohou. Hodný policajt se ale nedá a říká: ‚To přece nemůžete!‘ Zlí policajti na to: ‚My hned poznali, že na tuhle práci nemáš koule. Jestli se na to nemůžeš dívat, tak vypadni.‘ Hodný policajt vás zaštití vlastním tělem a řekne: ‚Hodlám bránit nejen jeho práva, ale i naše zákony a spravedlnost!‘ Zlí policajti na to: ‚Však počkej, zítra odsud letíš!‘ A nasupeně odejdou. V místnosti zůstanete jen vy dva. Hodný policajt vám utře krev a pot a řekne vám, že se nemusíte bát, že máte právo nevypovídat. Zbytek už si asi domyslíte — stane se z něj váš jediný přítel na celém světě a vy se mu se vším svěříte... Tahle metoda nejlíp zabírá na intelektuály, na rozdíl od Seznamu ale ztrácí účinek, pokud o ní vyslýchaný ví.“

Š' Čchiang během řeči živě gestikuloval a ke konci se zdálo, že si každou chvíli odepne bezpečnostní pás a vyskočí ze sedadla. Luo Ťiho naopak svíral strach, beznadějně a pocit, že spadl do ledové jámy.

Když si Š' Čchiang všiml jeho výrazu, změnil téma. „No dobře, o výsledcích se už nebudeme bavit, i když by vám to prospělo. Je vidět, že všechno najednou asi nevstřebáte. Beztak zbývala už jen jedna poučka — jak druhé ošálit. Pamatujte si aspoň tohle — opravdu mazaný člověk nikdy nedá najevo, že má pod čepicí. V reálu to nefunguje jako ve filmech. Opravdu prohnání lidé nevysedávají celý den ve stínech v zamyšlené póze. Tváří se, že mozek vůbec nepoužívají. Vypadají bezstarostně a nevinně. Někteří chodí neupravení, dělají ze sebe šašky nebo z nich čiší falešná sentimentalita. Hlavní je chovat se tak, abyste nikomu nestál za pozornost. Když se na vás lidé dívají s posměchem nebo pohrdáním, nevidí ve vás problém, který je třeba řešit. Jste jen koště v koutě. Praví mistři to umějí zaonačit tak, že si jich protivník nevšímá vůbec, jako kdyby neexistovali, až najednou zjistí, že mu ze zad čouhá jejich dýka.“

„Budu mít někdy potřebu nebo příležitost k tomu, abych se stal někým takovým?“ skočil mu do řeči Luo Ťi.

„Příteli, povídám vám, že o téhle akci nevím o nic víc než vy. Zlá předtucha mi ale říká, že budete. Možná vám dokonce nic jiného nezbude!“ Š' Čchiang znovu rozrušeně vyskočil ze sedadla a plácl svého společníka po rameni takovou silou, až Luo Ťimu zacukalo ve tváři.

Pak jen mlčky seděli a pozorovali, jak se stužky kouře odvíjejí vzhůru a mizejí ve škvíře pod stropem.

„Tak a jde se spát,“ řekl nakonec Š' Čchiang a zamáčkł cigaretu do popelníku. Pak se usmál a zakroutil hlavou. „Celou cestu tady plácám jak idiot. Až na tenhle let budete vzpomínat, nesmějte se mi.“

V ložnici si Luo Ťi svlékl neprůstřelnou vestu a zavrtal se do bezpečnostního spacího pytle. Š' Čchiang mu pomohl utáhnout přezky připevněné k posteli a potom na noční stolek vedle něj položil malou lahvičku.

„Prášky na spaní. Jestli nebudete moct usnout, tak si jeden vezměte. Já jsem si požádal o alkohol, oni prý ale žádný nemají.“

Š' Čchiang ještě Luo Ťimu připomněl, aby se spojil s posádkou, pokud bude chtít vstát z postele, a otočil se k odchodu.

„Počkejte, kapitáne Š',“ zavolal za ním Luo Ťi.

Š' Čchiang se k němu na prahu otočil bokem. „Hele, tykejme si. A kapitán už dávno nejsem. Policie s tímhle nemá nic společného. Teď mi všichni říkají Ta Š'.“

„Dobrá. Ta Š', když jsme se krátce po vzletu bavili, všiml jsem si, jak jsi reagoval. Řekl jsem ,ta holka' a tys chvíli nevěděl, o kom mluvím. To znamená, že o ni v tomhle případu nejde.“

„Ty jsi snad jeden z neklidnějších lidí, jaké jsem kdy potkal.“

„Klid pramení z cynismu. Na světě toho není moc, co by mě rozhodilo.“

„Ať je to jak chce, v životě jsem neviděl nikoho, kdo by v takové situaci zůstal klidný. Zapomeň na všechno, co jsem ti předtím říkal. Já si prostě rád dělám srandu.“

„Snažil ses mě akorát zabavit, aby cesta proběhla hladce a tys splnil úkol.“

„Jestli jsem ti do hlavy nasadil brouka, pak se omlouvám.“

„A čím se mám zabavit teď?“

„Život mě naučil, že ať člověk začne přemýšlet o čemkoli, vždycky to dopadne špatně. Raději zkus usnout.“

S těmi slovy Š' Čchiang odešel. Když zavřel dveře, v ložnici se až na drobnou červenou diodu u postele rozhostila tma. Krajně rušivý byl však všudypřítomný hukot motoru, jako by si nekonečné noční nebe za oknem basově pobrukovalo.

Pak si však Luo Ťi uvědomil, že to není jen zdání, že zvuk opravdu přichází odkudsi zvenčí. Odepnul přezky na

spacím pytli, vysoukal se ven a vytáhl stínidlo okna u poste. Hluboko pod ním se třpytila oblaka zalitá měsíčním světlem, nezměrný oceán živého stříbra. Luo Ťi však spatřil, že kromě toho venku stříbrně pableskuje ještě něco: čtyři rovné přímky na pozadí nočního nebe. Uháněly vpřed stejnou rychlostí jako letadlo a jejich roztřepené konce splývaly s nocí jako čtyři stříbrné meče letící nad mraky. Luo Ťi zamžoural na jejich hroty a všiml si, že přímky kreslí kovově lesklé předměty. Stíhačky. Hned si domyslel, že na druhé straně doprovázejí letadlo další čtyři.

Po chvíli stínidlo znovu stáhl a vsoukal se zpátky do spacího pytle. Zavřel oči a silou vůle přiměl mysl ke klidu. Nechtěl však usnout, nýbrž se probudit ze zlého snu.

*

Pracovní schůzka kosmických sil pokračovala i po půlnoci. Čang Pej-chaj odstrčil zápisník a dokumenty, které ležely poházené na stole před ním, a vstal. Přelétl pohledem unavené tváře ostatních důstojníků a otočil se ke Čchang Wej-s'mu.

„Pane generále, než předložím hlášení o tom, jak naše sekce pokročila ve svých úkolech, rád bych nabídl několik obecných postřehů. Mám za to, že nejvyšší velení neklade dostatečný důraz na politickou a ideologickou práci v rámci ozbrojených sil. Kupříkladu, politická sekce, coby jedna ze šesti dosud zřízených sekcí kosmických sil, na dnešní schůzce předkládá své hlášení jako poslední.“

Generál Čchang Wej-s' přikývl. „Souhlasím. Političtí komisaři se ještě neujali svých funkcí, a tak dozor nad politickou prací připadl mně. A když jsme nyní začali naplno pracovat ve všech oblastech, je obtížné věnovat všemu dostatečnou pozornost. Prozatím se budeme muset spolehnout na vás a ostatní, kteří plní vymezené úkoly.“

„Pane generále, já si myslím, že situace je nebezpečná.“ Po těch slovech k němu otočilo hlavu několik dalších důstojníků. „Odpusťte mi tu přímou. Jednak schůzujeme celý den a jsme unavení, takže by nikdo neposlouchal, kdybych nemluvil bez obalu.“ Pár přítomných se zasmálo, zbytku však ve tváři zůstalo jen vyčerpání. „Hlavně si ale myslím, že situace je opravdu vážná. Bitva, která nás čeká, obnáší takový nepoměr sil, jaký nemá v dějinách válčení obdoby. Jsem proto přesvědčen, že v dohledné budoucnosti pro nás největší hrozbu představuje nevíra v úspěch a poraženectví. Je to problém, který může mít nedozírné následky. Nejenže podkopává morálku, ale může vést k totálnímu kolapsu celých kosmických sil.“

Čchang Wej-s' znovu přikývl. „Máte pravdu. Poraženectví je v současnosti naším největším nepřítelem. Velení ozbrojených sil si je toho plně vědomo. Politická a ideologická práce v jednotlivých sekcích bude zcela klíčová. Jakmile dokončíme základní strukturu kosmických sil, soustředíme na ni plnou pozornost.“

Čang Pej-chaj otevřel svůj zápisník. „Následuje pracovní hlášení,“ řekl a začal číst: „Od založení kosmických sil bylo stěžejním úkolem politické sekce vypracování přehledu o celkové ideologické situaci mezi důstojníky a mužstvem. Jelikož organizační struktura této nové armádní složky je v současné době velmi jednoduchá — máme zatím jen několik málo členů a úrovní velení —, prováděli jsme šetření prostřednictvím neformálních schůzek a osobních pohovorů a na intranetu jsme založili doprovodnou diskuzní skupinu. Výsledky šetření jsou alarmující. Poraženecká nálada je na vzestupu a mezi vojáky se rychle šíří. Řada našich soudruhů podléhá hrůze z nepřítele a skepsi vůči našim šancím v budoucí válce.“

Poraženectví pramení zejména z bezmezné víry v technologii a podceňování — či přímo opovrhování — lidského

důvtipu a odvahy v boji. Je to přirozený vývoj a důsledek technologického triumfalismu a teorie ‚kdo má lepší zbraň, vyhrává‘, k níž se vojáci v posledních letech přiklánějí. Tento trend je obzvláště nápadný u vysoce vzdělaných důstojníků. Defétismus obecně má tyto podoby:

Zaprvé — názor, že služba u kosmických sil je jen běžným zaměstnáním. Lidé pracují pilně a zodpovědně, chybí jim však elán a pocit, že slouží vyššímu cíli. Někteří vylouženě pochybují o smyslu svého snažení.

Zadruhé — pasivní čekání. Přesvědčení, že výsledek války závisí na vědcích a inženýrech, že dokud v základním výzkumu a klíčových technologiích nedojde k přelomovým objevům, zůstanou kosmické síly pouhou chimérou. Vojáci své úkoly související se založením této složky plní jen mechanicky. Chybí jim energie a motivace.

Zatřetí — vojáci se upínají k nereálným představám. Například spekulují, že by se pomocí hibernační technologie mohli přenést čtyři sta let do budoucnosti a zúčastnit se přímo Bitvy soudného dne. Několik mladších soudruhů dalo toto přání výslovně najevo, a jeden dokonce zaslal písemnou žádost. Na první pohled je touha stát se v předních řadách projevem pozitivní morálky, v jádru však jde jen o další podobu defétismu. Pokud voják pochybuje o vítězství a o smyslu našeho úsilí, upne se k osobní odvaze a hrdosti, aby vůbec mohl dál pracovat a žít.

Začtvrté — opak bodu tři. Pochyby o smyslu osobní hrdosti, přesvědčení, že tradiční vojenská morálka na bojiště už nepatří a že boj do posledního muže je pošetilý. Že hrdost vojáka existuje pouze v očích druhých a že když nás Trisolarané porazí a ve vesmíru nezůstane jediná lidská bytost, pak je jakákoli hrdost zbytečná. Tento názor sice zastává jen menšina, nicméně zpochybňování samotného smyslu kosmických sil je mimořádně škodlivé.“

Čang Pej-chaj konečně zvedl zrak od zápisníku a podíval se po ostatních. Jeho hlášení sice vzbudilo určitý zájem, únavu z celodenní schůzky však úplně nerozptýlilo. Čang byl přesvědčen, že následující slova to změní.

„Uvedu konkrétní případ soudruha, který vykazuje typickou podobu defétismu. Mluvím o plukovníku Wuovi.“ Čang Pej-chaj ukázal na Wu Jüeho na protější straně zasedacího stolu.

Vyčerpání, které dosud viselo ve vzduchu jako houně, bylo rázem to tam a všichni přítomní zbystrili. Nervózně se podívali nejprve na Čang Pej-chaje a pak na Wu Jüeho, který jim to však oplatil dokonale klidným, vyrovnaným pohledem.

„S plukovníkem Wuem jsme dlouhá léta sloužili u námořnictva a dobře se známe. Wu Jüe trpí silným technologickým komplexem a jako kapitán je založením technický typ, chcete-li inženýr. Na tom není nutně nic špatného, jeho vojenské uvažování však příliš spoléhá na technologii. On to sice neříká nahlas, podvědomě však věří, že technologický pokrok je hlavním a možná jediným rozhodujícím faktorem vojenské síly. Zcela opomíjí roli vojáka na bojišti, což je obzvlášť patrné z jeho neznalosti jedinečných předností naší armády, které se zrodily z obtížných historických podmínek. Když se dozvěděl o trisolaranské krizi, ztratil všechnu naději v budoucnost a po narukování ke kosmickým silám se jeho zoufalství jen dál prohloubilo. Poráženecká nálada soudruha Wua je všeprostupující a nevykořenitelná. Musíme co nejrychleji přijmout rázná opatření, abychom šíření defétismu v našich řadách zabránili. Jsem tudíž přesvědčen, že pozice soudruha Wua v kosmických silách je nadále neudržitelná.“

Všechny zraky se upíraly na Wu Jüeho, který zase hleděl na emblém kosmických sil na své čepici ležící na stole. Zůstával přitom dokonale klidný.

Čang Pej-chaj se na něj během své řeči ani jednou nepodíval. Po chvíli pokračoval: „Pane generále, soudruhu Wu i vy ostatní, žádám vás o pochopení. To vše říkám jen a pouze z obavy o současnou ideologickou situaci v mužstvu. Samozřejmě doufám, že si se soudruhem Wuem budu moci promluvit, přímo a otevřeně, z očí do očí.“

Wu Jüe se zvednutím ruky přihlásil o slovo, a když generál Čchang přikývl, prohlásil: „Vše, co soudruh Čang řekl o mém duševním rozpoložení, je pravdivé a já jeho závěr přijímám. Pro kosmické síly již nejsem přínosem. Podrobím se verdiktu nejvyššího velení, ať bude jakýkoli.“

Atmosféra zhoustla. Několik důstojníků zalétlo pohledem k zápisníku před Čang Pej-chajem, jako by si říkali, kdo další je na řadě.

Jeden bývalý vysoký důstojník vzdušných sil vstal a řekl: „Soudruhu Čangu, tady jsme na běžné pracovní schůzce. Na tyto záležitosti máme standardní procedury. Skutečně si myslíte, že je vhodné hovořit o nich otevřeně?“

Řada dalších důstojníků jeho slova stvrdila souhlasným mručením.

„Já vím,“ odvětil Čang Pej-chaj, „že jsem svou poznámkou porušil organizační zásady, a jsem připraven nést následky. Zároveň jsem však přesvědčen, že je mou povinností učinit vše, co je v mých silách, abyste vážnosti situace začali věnovat plnou pozornost.“

Generál Čchang zvedl ruku, aby zabránil dalším diskuzím. „Zprv je třeba ocenit, s jakou rozhodností a zodpovědností soudruh Čang ke své funkci přistupuje. Defétismus v našich řadách je fakt, jemuž musíme čelit s chladnou hlavou. Dokud mezi oběma stranami bude existovat technologická disproporce, poráženecké nálady úplně nevykořeníme. Je to problém, který nemá jednoduché řešení a který bude vyžadovat dlouhé a bolestivé úsilí, jakož i otevřenou komunikaci a diskuzi. Zároveň však souhlasím s námitkou

tady plukovníka — ideologické záležitosti by se měly řešit primárně v osobní rovině, a je-li třeba podat hlášení, pak jediné prostřednictvím řádných kanálů.“

Důstojníci si úlevně vydechli. Přinejmenším na této schůzce Čang Pej-chaj jejich jména nezmíní.

*

Luo Ťi vzhlížel k nezměrné noční obloze nad oblaky a snažil si srovnat myšlenky. V duchu se bezděčně vracel k mrtvé dívce. V okolním šeru se před ním zhmotnila její tvář a smích a jeho se zmocnil žal, jaký nikdy dříve nepoznal. Hned poté následovaly výčitky a opovržení, které cítil již mnohokrát, ale nikdy tak palčivě. Proč ji nedokázal pus-
tit z hlavy? Dosud v něm její smrt vzbudila pouze strach, ohromení a konejšivou jistotu, že on za nic nemůže. Teprve když se dozvěděl, že v celé situaci hraje jen zanedbatelnou roli, jí milostivě pohodil několik drobtů svého vzácného žalu. Co je to za člověka?

Má však cenu naříkat? Jiný už zkrátka nebude.

V posteli si díky sotva patrným vibracím letounu připadal jako v kolébce. Pamatoval si, že jako dítě v kolébce opravdu spával, a když pak byl jednou u rodičů na návštěvě, zahlédl ve sklepe zaprášené houpací oblouky. Nyní zavřel oči, představil si, jak ho máma s tátou houpají, a pomyslel si: *Od chvíle, cos z té kolébky vyskočil, měl jsi kromě těch dvou někdy někoho rád? Udělal sis někdy, alespoň dočasně, v srdci kousek místa i pro někoho jiného?*

Ano, jednou. Před pěti lety mu srdce zalévalo zlaté světlo lásky. Dnes však měl pocit, že se mu to jen zdálo.

Všechno začalo u Paj Žung, autorky románů pro náctileté. Psala je ve volném čase, postupně si však získala takovou oblibu čtenářů, že si psaním vydělávala víc než v zaměstnání. Ze všech žen, které mu prošly životem, strávil

se Žung nejvíc času, a chvíli si dokonce říkal, že si ji vezme. Jejich vztah byl vcelku obyčejný, nijak zvlášť vášnivý či nezapomenutelný, ale oběma vyhovovalo, že se spolu cítí zkrátka šťastně a spokojeně. Sňatku se sice trochu hrozili, řekli si však, že se zachovají zodpovědně a alespoň to zkusí.

Na žádost Žung si přečetl všechny její knihy, a i když nemohl říct, že jej vyloženě bavily, rozhodně při tom netrpěl jako u většiny podobných románů, které kdy zběžně prolistoval. Žung psala elegantním, vyzrálým stylem a na rozdíl od konkurence měly její příběhy hlavu a patu. Jejich obsah však úrovně stylu nedosahoval. Žunginy knížky byly jako kapky rosy na kapradí — ryzí a průzračné, jedna od druhé se lišily pouze tím, jak odrážely a lomily světlo, jak klouzaly po listech, jak navzájem splývaly, když se setkaly, nebo se tříštily, když spadly na zem, dokud se na přímém slunci během několika minut úplně nevypařily. Kdykoli si přečetl některý Žungin román a nahlédl pod povrch té ladné prózy, musel se ptát — z čeho ty postavy žijí, když se čtyřicet hodin denně akorát milují?

„Ta láska, o které pořád píšeš — myslíš, že doopravdy existuje?“ prohodil jednoho dne.

„Ano.“

„Někde jsi něco podobného viděla nebo jsi ji sama zažila?“

Žung mu hravě stiskla krk. „Zkrátka ti říkám, že existuje,“ šeptla mu tajuplně do ucha.

Někdy za ní chodil s nápady ohledně románu, který zrovna psala, nebo jí dokonce pomáhal s redakcí.

„Skoro to vypadá, že jsi nadanější než já,“ prohlásila jednou. „Nepřepisuješ zápletku, ale postavy a ty jsou ze všeho nejtěžší. A tví hrdinové jsou pokaždé barvitější a živější. Máš prvotřídní talent na psaní literárních postav.“

„To si děláš srandu. Já jsem přece astronom.“